

Vaandeldrager

Jaargang 27 - December 2011 - nummer 100

Prinsjesdag 2011

Herbegravenis
F.J. Hoogewoning

Dodenherdenking in
Wolverhampton

- ✓ Even stilstaan en terugblikken
- ✓ Grote verrassing in Congleton
- ✓ Verkenner op patrouille, rammen met die zeis!

Regimentskalender 2012

Datum	Activiteit	Locatie
11 jan	Regimentsjaardag	Oirschot
12 jan	Nieuwjaarsborrel ROOV + Regiments Officiëren Bijeenkomst (ROB)	Oirschot
31 jan	1200 Heildronk op Hare Majesteit	Oirschot
29 mrt	Beëdiging/Koorduitreiking	Colijnsplaat
4 apr	ROB-borrel SOB	Oirschot
27 apr	1200 Heildronk op ZKH Prins Willem Alexander	Oirschot
27 apr	Bloemenhulde GFPI aan HM i.s.m. GGJ	's Gravenhage
4 mei	Dodenherdenkingen	Colijnsplaat
		Hedel
		Tilburg
16 mei	1200 Heildronk op HKH Prinses Maxima	Oirschot
23 mei	Reünie VOSKNBPI	Oirschot
31 mei	ROOV-borrel	Oirschot
2 juni	Reünie VVVGFI	Oirschot
23 jun	Nationale Veteranendag	
28 jun	ROOV- & ROB-borrel	Oirschot
16 aug	ROOV- & ROB-borrel	Oirschot
1 sep	Nationaal Indië Monument	Roermond
6 sep	Herdenking Beringen	Beringen
13 sep	Kameraadschappelijke maaltijd VVOGFPI	Oirschot
15/16 sep	Kinderweekend	Oirschot
18 sep	Prinsjesdag	's Gravenhage
19 sep	Reünie VOSIB	Oirschot
20 sep	ROOV-dag + dagactiviteit offn 17 Painfbat	Oirschot
26 okt	Beëdiging/Koorduitreiking	Hedel
3 nov	Herdenking Wolverhampton	Wolverhampton
10 nov	Herdenking Congleton	Congleton
15 nov	Regimentsmaaltijd ROOV	Oirschot
20 dec	ROOV- & ROB-borrel	Oirschot

Beste Regimentsgenoten,

regimentsjaardag 2012

Op woensdag 11 januari 2012 viert het Regiment de traditionele Regimentsjaardag.

Ik nodig u van harte uit hierbij aanwezig te zijn.

09:00 Ontvangst in Regimentsmess Congleton (gebouw 29)

09:35 Aantreden voor de herdenkingsplechtigheid

11:00 Regimentscross

12:00 Lunch omgeving sportveld

12:45 Sport- & schietwedstrijden

13:30 Rondleiding museum

15:30 Prijsuitreiking op sportveld

16:30 Regimentsborrel

U dient zich voor 4 januari 2012 aan te melden bij de Sectie S1 via:

17Painfbat.Vaandeldrager@mindef.nl c.q. 040-266 56 62/78/54

Tenue :

Militairen: gvt, parka, Invasiekoord | Burgers: tenue de ville/smart casual of veteranentenue

Inhoud

van de redactie: de 100e Vaandeldrager	2
<i>Even stilstaan en terugblikken, dan de koers bepalen voor de toekomst</i>	2
van de regimentscommandant	3
van de stichting Brigade en Garde	4
<i>In memoriam</i>	5
regimentflitsen	6
<i>C-'beren'compagnie vertegenwoordigt het Regiment tijdens Prinsjesdag 2011</i>	6
<i>Herbegrafenis F.J. Hoogewoning</i>	8
vereniging van veteranen GFPI	10
<i>Veteranen grotere rol bij Prinsjesdag</i>	10
<i>De Prinsjesdagervaring van jonge veteraan Dirk Norder</i>	10
<i>"Fuselier waar ben je, wat doe je en wat denk je?" Interview met Rudi Hemmes</i>	12
vereniging van oud-strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene	15
<i>"Wetenswaardigheden van onze vereniging"</i>	15
<i>De grote verrassing die ons werd bezorgd in Congleton</i>	17
<i>In Memoriam Joop van den Bergh</i>	19
<i>Jaarlijkse Dodenherdenking in Wolverhampton op 5 november 2011</i>	20
vereniging van Indië-bataljons Garderegiment Prinses Irene	28
<i>Jaarvergadering in 2012</i>	28
<i>Sobats opgelet!</i>	28
vierde bataljon GRPI	29
<i>Nu eens geen verhaal over bommen en granaten</i>	29
<i>Gezamenlijke reünie op woensdag 19 september 2012</i>	30
vijfde bataljon GRPI	31
s-ireentje 75	32
zevende bataljon GRPI, bataljon Berdjalan	33
<i>Oorkonde voor de heer Mart van Bree</i>	33
<i>Naderend afscheid van een reünie comité</i>	33
bataljonsflitsen	36
bataljonsnieuws	38
<i>Verkenner op patrouille, rammen met die zeis!</i>	38
<i>"Als Tanker bij een Infanteriebataljon"</i>	41
<i>Schietweek Haltern 17 PIB GFPI A'Tijger'Cie</i>	42
boekenkast	44

Colofon

Jaargang 27, nummer 100

De Vaandeldrager verschijnt ieder kwartaal in een oplage van 1.800 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Hoofdreductie:

Hans Sonnemans
E jwh.sonnemans@mindef.nl

Eindreductie:

Bianca den Outer
E info@biancadenouter.nl

Redactie:

Henk de Boer, Ikol der fus
Helga van Stratum-Meindertsma, kap der fus
Cor van der Krieken, aooi der fus
Marcel Latour, maj der fus

Redactieadres:

Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 GZ Oirschot
T 040 - 2665662 en 040 - 2665678
E 17painfbat.Vaandeldrager@mindef.nl

Website:

www.fuseliërs.nl

Vormgeving:

G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

Druk:

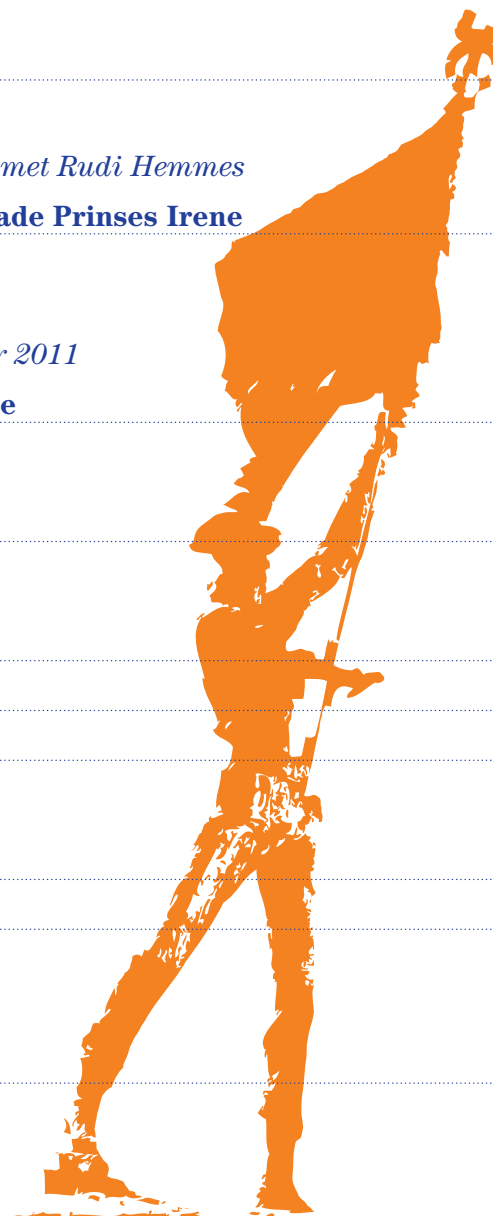
Drukkerij Gianotten B.V., Tilburg

© Copyright:

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

Fotografie:

Nelleke Swinkels – van der Vorst
Wim ter Horst
Max Wolff

van de redactie: de 100e Vaandeldrager

EVEN STILSTAAN EN TERUGBLIKKEN, DAN DE KOERS BEPALEN VOOR DE TOEKOMST

Door Hans Sonnemans, hoofdredacteur

Van verenigingsblad naar regimentsblad

Voor u ligt een bijzondere Vaandeldrager. Het is het 100ste nummer en natuurlijk spreekt dat tot de verbeelding. In maart 2010 blikten we terug op het 25-jarig bestaan van het vroegere verenigingsblad dat doorgroeide tot regimentsblad. Een goede rekenaar zal tot de conclusie komen dat een kwartaalblad dat van start ging in maart 1985, eigenlijk in december 2009 met het 100ste nummer had moeten komen. We lopen dus twee jaar achter en dat heeft alles te maken met de roerige geschiedenis van het blad, beschreven in een uitgebreid artikel in nummer 93 van maart 2010.

De allereerste hoofdredacteur van de Vaandeldrager, Math van Hooff uit Eindhoven, had waarschijnlijk nooit kunnen vermoeden dat zijn geesteskind na zoveel jaren nog springlevend zou zijn. Het eerste nummer van het verenigingsblad van de Vereniging van Oud Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene” is nog steeds de moeite van het bekijken (en lezen) waard. In het midden van de jaren tachtig van de vorige eeuw voelden de mannen van de Brigade zich vergeten. Het boek “Ik zou wéér zo gek zijn” van Hanny S.R. Meijler uit 1984 getuigt daarvan.

Na ruim een kwart eeuw kunnen we niet meer over een vergeten Irene Brigade spreken. De nog levende veteranen van toen, vormen op hoge leeftijd het hart van een levendig Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Hun verenigingsblad de Vaandeldrager is omgevormd tot regimentsblad.

In het midden van dit 100ste nummer kijken we nog eens terug naar die allereerste Vaandeldrager. De verhalen hierin getuigen van die periode in de jaren tachtig. Zeker de moeite waard om nog eens te lezen.

Digitale wereld

Veel is er veranderd in die kwart eeuw. Niet alleen voor wat betreft de erkenning van de Prinses Irene Brigade, de oud-strijders en het levendige Garderegiment Fuseliers. We leven in een digitaal informatietijdperk. Er wordt heel anders gecommuniceerd, met het world wide web als levensader. Ook de in-

houd van de oude Vaandeldragers is toegevoegd aan die enorme berg informatie. Alle 100 Vaandeldragers staan online op www.fuseliers.nl en zijn volledig te doorzoeken met de bekende zoekmachines.

Redactioneel is er heel veel veranderd in die tientallen jaren. Stukjes worden niet meer overgetypt in een zelf geknipte en geplakte vormgeving van het blad. Ik herinner me de enveloppen van columnschrijver Willem van der Veer, jarenlang een vast onderdeel van het blad. Al die handgetypte vellen, aangevuld met penantekeningen, moesten opnieuw worden overgenomen. Dat proces alleen al, kostte uren. Het maken van een Vaandeldrager kostte in die tijd een volledige werkweek.

Nu gaat alles (uiteraard) digitaal. De bijdragen komen als tekstbestanden binnen, compleet met plaatjes. De redacteurs van 17 painfbat GFPI, hoofd- en eindredacteur verzamelen alles in mapjes op servers en wisselen uit via Dropbox. Natuurlijk wordt er nog wel in persoon (kort) overlegd maar het meeste gaat via mail en sms. Er hoeft niet meer geknipt en geplakt te worden want de vormgever van de drukkerij gaat met dit materiaal aan de slag. Toch blijft het eindproduct, de drukproef, arbeidsintensief. Met het doorwerken van deze laatste controle voor het blad naar de pers gaat, is eindredacteur Bianca den Outer vele uren (van in totaal tien uur) bezig. Aan kopij hebben we geen gebrek, meestal moet er op het laatste moment nog geschrapt worden.

Stem van de lezer

Er is echter ook een keerzijde aan ons huidige informatietijdperk en ook dat merken we als redactie van de Vaandeldrager. In het nog niet zo lang vervlogen verleden hadden we een intensief contact met onze lezers. Er kwamen veel reacties binnen; telefonisch, handgeschreven brieven of mails. Complimenten, ongezouten kritiek, soms zelfs anoniem. Het was in ieder geval duidelijk dat de inhoud van het blad gelezen werd.

De laatste jaren is het veel stiller geworden wat dat betreft. De lezers van het eerste uur, de veteranen

van de Brigade, hebben inmiddels een zeer hoge leeftijd bereikt. Zij laten niet veel meer van zich horen. De jongere veteranen lezen anders, sneller en reageren niet of nauwelijks. Kortom, de redactie van de Vaandeldrager is het contact met de lezer wat kwijt geraakt.

Moeten we in de nabije toekomst over naar een digitale Vaandeldrager? Een regimentsblad online? Leesbaar op het scherm of beter nog, op e-reader en Ipad? Is de tijd van het papieren glossy blad voorbij? Is een kwartaaluitgave nog nodig? Moeten de artikelen korter en wordt alleen beeld belangrijk? Het zijn zaken waar de redactie en natuurlijk ook de Stich-

ting Brigade en Garde Prinses Irene, de uitgever van het blad, over nadenkt.

We zijn echter vooral heel benieuwd naar de stem van onze lezers. Vandaar dat we uw medewerking vragen aan een lezersonderzoek. De laatste keer dat we deze proef namen, is alweer acht jaar geleden. De redactie van de Vaandeldrager doet een beroep op u om enkele minuten te besteden aan het invullen van deze vragen. We willen niet alleen terugblikken in dit 100ste nummer maar ook het plan trekken voor de toekomst! Alvast heel hartelijk dank voor uw medewerking.

van de regimentscommandant

Door Henk de Boer, kolonel der Fuseliers

Regimentsgenoten,

Terwijl ik dit voorwoord schrijf, zijn we net terug van de oefening Odyssee Sword, waar de staf van het bataljon zijn besluitvormingsproces heeft beoefend. Daarnaast maken we ons op om de komende twee weken de bemanningen van ons nieuw CV90 gevechtsvoertuig en het uitgestegen deel van de Acie tijdens de schietserie in Bergen te oefenen en is de Bcie druk bezig met een tweeweekse training in het oefendorp Marnehuizen. U ziet het: we zijn weer druk bezig met het kernproces van het bataljon namelijk, trainen en oefenen om gereed te worden voor onze gevechtstaak.

Voor al het verkenningsspeloton van het bataljon heeft laten zien hier goed mee bezig te zijn en de juiste gevechtsmentaliteit te bezitten. Zij hebben namelijk in Engeland deelgenomen aan de prestigieuze Cambrian Patrol wedstrijd en daar een gouden patrouille gelopen. De uiteindelijke bronzen plak kwam slechts door externe factoren. En daarmee hebben ze een ware topprestatie neergezet.

Deze keer is het de 100ste keer dat ons Regimentsblad “de Vaandeldrager” met veel zorg en toewijding van veel vrijwilligers in elkaar is gezet. En dat u dus weer op de hoogte kunt blijven van het wel en wee en de jongste geschiedenis van ons Regiment. Het zal u dan ook niet verbazen dat we daar best wel een beetje trots op zijn en u vindt dat dan ook terug in deze aflevering.

Op 3 november mochten wederom fuseliers bijdragen aan een begrafenis met militaire eer van een nationale held met banden aan de Koninklijke Brigade Prinses Irene. De herbegrafenis op het ereveld Loeven van de verzetsheld Sgt Hoogewooning, is door de mannen van de Acie met zeer veel zorg voorbereid en uitstekend uitgevoerd. Grote waardering van de aanwezige familie en een groot gevoel van eer voor de deelnemende fuseliers was dan ook het resultaat.

Natuurlijk heeft het Regiment wederom haar ereplaats op het binnenhof ingenomen op Prinsjesdag. Maar ook heeft een delegatie van het Regiment de jaarlijkse pelgrimage aan Wolverhampton afgelegd en is dit keer ook verder gereisd naar de geboorte-

plaats van ons Regiment, namelijk “the city of Congleton”. Natuurlijk was de belangrijkste aanleiding de herdenking van onze Irenemannen die begraven liggen aan de Jeffcock Road in Wolverhampton. Maar daarnaast ook, om de eresabels te overhandigen aan de Mayor en Mayoress van zowel deze stad als van Congleton. Deze waren op 14 mei al aan hen aangeboden, maar konden niet mee worden genomen in het vliegtuig. Ik kan u vertellen dat het aanbieden van deze eresabels door alle aanwezige notabelen als een grote eer werd opgevat en ook zo werd gevoeld.

Maar de grootste verrassing kwam echter in Congleton. De city of Congleton had namelijk besloten om de KNBPI en het Regiment “The Honorary Freedom of the Town” te verlenen. Een zeer grote eer aanzien dit de eerste keer was dat de Town Council

tot dit besluit is gekomen. Daarmee is de langdurige verbintenis met Congleton en ons Regiment op papier voor altijd vastgelegd.

Tot slot: dit is de laatste Vaandeldrager voor het jaar 2011 en hoewel het nog een beetje vroeg is wil ik u wel alvast voor het eind van dit jaar hele prettige feestdagen toewensen en een goed begin van 2012 waarin, wederom, vooral een goede gezondheid het belangrijkste zal zijn. Voorts hoop ik u te ontmoeten op woensdag 11 januari 2012 tijdens de Regimentsjaardag.

Ik wens u weer veel plezier toe bij het lezen van deze Vaandeldrager.

Volo et Valeo

van de stichting Brigade en Garde

*Tekst: Kees Nicolai, Genm der Fuseliers bd
Voorzitter stichting Brigade en Garde*

“De Vaandeldrager” is 100 ! Hoe lang heb je dan nog te leven ?

Ik kan me voorstellen, dat de kop van dit artikel vele wenkbrouwen doet fronsen. Hoewel veel van onze oud-strijders de leeftijd van 100 al dicht beginnen te naderen, hebben we het hier niet over een mens, maar over een blad en bovendien niet over een leeftijd, maar over het totale aantal edities en dat is ongeveer 4x zo groot, als de leeftijd.

Met een leeftijd van 25 jaar, een recent zeer geslaagd jubileumnummer, een onlangs bereikte besparing op de drukkosten, het online plaatsen van alle “Vaandeldragers” en een nog steeds gezonde financiële basis binnen de Stichting Brigade en Garde kan je je afvragen, waar we ons zorgen over maken. Ik zal dit zo dadelijk uiteenzetten, maar niet alvorens ik de Redactie van “de Vaandeldrager”, zowel de huidige, als alle voorgaande redacties en in het bijzonder onze hoofdredacteur, Hans Sonnemans, namens alle lezers van harte heb gelukgewenst met deze 100e editie. Misschien realiseert niet iedere lezer zich, wat voor inspanning het kost om 4x per jaar een blad op dit niveau te produceren, maar ik verzeker U, dat dit eigenlijk nauwelijks als vrijwilligerswerk te doen is (en al helemaal niet door redactieleden met een

toch al overvolle agenda), vandaar, dat mijn complimenten aan al die redacties meer, dan welgemeend zijn. Dit was topsport !

Waarom dan toch discussie ?

Tijdens de laatste vergadering van de Stichting Brigade en Garde is uitgebreid gediscussieerd over niet alleen de kwaliteitsbewaking, maar zelfs over het voortbestaan van “de Vaandeldrager”, als hardcopy-blad, danwel als uitgave op de website.

Wat het tweede aspect aangaat, gaat de discussie veel verder en gaat het om de vraag “Wie leest ons blad nog ?” en zouden er niet veel meer lezers zijn, als we deze informatie digitaal aanbieden (wat ook nog veel goedkoper is). Als ik mijzelf schaar bij het oudere lezersbestand en uit dien hoofde een eerste reactie mag geven, zeg ik, dat ik het zou betreuren, als nu besloten zou worden het blad digitaal te verspreiden. (en ik ben nog ca 25 jaar jonger, dan de gemiddelde oude veteraan.

Anderzijds moeten we wel naar de toekomst kijken en daarom zullen we ons in volgende vergaderingen wel bezinnen over de vraag “Hoe lang gaan we nog

door op de huidige weg ?” Ik sluit niet uit, dat we dat ook met een enquête hier nader onderzoek naar gaan doen. Dit laat onverlet, dat ik blij zal zijn, als lezers op voorhand aan ons al laten weten, hoe ze over dit onderwerp denken. Het handigste is, om dit via het ingesloten formulier kenbaar te maken aan het Redactieadres van “de Vaandeldrager”.

Met de feestdagen voor de deur, kan ik natuurlijk niet anders afsluiten met U prettige feestdagen en een voorspoedig 2012 toe te wensen en voor zover toepassing tot ziens op de viering van de regimentsjaardag op 11 januari 2012.

Volo et Valeo

IN MEMORIAM

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, Indië Batlajons GRPI en het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbaren. Moge zij rusten in vrede!

VOSKNBPI

Th. Govaarts	15 september 2011	Bergen op Zoom
Mw. K.W.J. van den Broek-Buijse	18 september 2011	Eindhoven
Dhr. C.J. Vlotman	29 september 2011	Huizen
Mw. J.M. Davis-Dean	07 oktober 2011	Putten
J.L.M. van den Bergh	09 oktober 2011	Breda
F. Vincent	07 november 2011	Helmond

Derde bataljon GRPI

J. F. van Doorn	9 november 2011	Zeist
-----------------	-----------------	-------

Vierde bataljon GRPI

T. van den Heuvel	2e Cie	7 september 2011	Nistelrode
W. Zevenbergen	SMI 2e Cie	30 september 2011	Rotterdam
C. Mettler	Ost Cie	11 november 2011	Schijndel

Vijfde bataljon GRPI

Zesde Bataljon GRPI

Th. Verdonk	Ost. Cie.	18 september 2011	Druten
-------------	-----------	-------------------	--------

Zevende Bataljon GRPI

P. de Geus	4e Cie	26 augustus 2011	Rozenburg ZH
W.G. Krol	3e Cie	12 november 2011	Almere.

regimentflitsen

C-BEREN'COMPAGNIE VERTEGENWOORDIGT HET REGIMENT TIJDENS PRINSJESDAG 2011

Door CSM C-cie F. Staps

20 september 2011

05.30u

“Laat zien, de witte handschoenen!” De C-beren'compagnie staat met 60 man op linie voor het compagniesgebouw. Bij eenieder de bekende witte emmer voor de voeten. Op aanwijzing van de CSM 'duiken' de Fuseliers, gekleed in het bataljons sporttenue, hun emmer in om het gevraagde deel van het Ceremoniële Tenue te laten zien.

De eerste van vele controles die dag om er zeker van te zijn dat alles straks helemaal klopt.

Terwijl de inspectie voortduurt arriveert de bus die ons naar het ADO stadion in Den Haag zal gaan brengen.

Het ADO stadion? Jawel, vanwege de sluiting van de kazernes in Den Haag was er daar geen ruimte meer voor de detachementen om zich om te kleden. De gemeente Den Haag heeft daarom het ADO stadion ter beschikking gesteld van de krijgsmacht.

Bij aankomst blijkt dat wij inderdaad niet de enige zijn die Prinsjesdag 2011 ceremonieel gaan opluisteren. Vele detachementen van alle krijgsmachtdelen hebben zich verzameld bij het stadion om zich daar voor te bereiden op de dag.

Wij delen de 'residentie club' van het stadion met o.a. het detachement van de mariniers en ondanks het grote aantal mensen verloopt alles prima. Dat is mede te danken aan de goede voorbereidingen van het personeel van DCT (depot ceremoniële tenuen) die al op de zondag aanwezig waren om alles klaar te zetten.

10.15u

“Naar buiten, wapens halen en opstellen bij de bus!” De inmiddels in ceremonieel geklede Fuseliers verplaatsen zich, halen hun wapens op en stellen zich op. Na de inspectie marcheert het detachement naar de parkeerplaats naast het stadion waar de vaandels van de detachementen (Klu, Kmarns, Grenadiers, en natuurlijk Fuseliers) intreden.

11.05u

Een lange colonne bussen komt in beweging en onder begeleiding van de Marechaussee verplaatsen we naar de Parkstraat.

Daar hebben we nog een kleine 20 minuten die gebruikt worden om nog even wat te drinken, te eten, en een laatste controle uit te voeren. En natuurlijk even te poseren voor de camera's van het aanwezige publiek!

12.05u

Alle eenheden staan opgesteld en de muziek begint te spelen. “Voorwaarts-Mars!” Met de Regimentscommandant voorop, de Vaandelwacht daar achter, komen de Fuseliers in beweging. Over belangstelling hebben we niets te klagen; zoals elk jaar staat ook dit jaar de route weer vol met toeschouwers. Via de Lange Voorhout naar het Binnenhof.

Daar blijkt dat het oefenen in de week ervoor zijn vruchten afwerpt; Bij het opstellen op het Binnenhof loopt niet alles zoals gepland maar omdat iedereen

weet wat er moet gebeuren verloopt alles toch uitstekend en staan we uiteindelijk zoals gebruikelijk. Nadat alle hoogwaardigheidsbekleders zich naar de Ridderzaal hebben begeven volgt de ceremoniële inspectie van de Gouverneur der Residentie.

13.15u

De Koninklijke stoet komt het Binnenhof op, vooraf gegaan door het vaandel van de Grenadiers en Jagers.

13.20u

De Gouden Koets, met natuurlijk H.M. Koningin Beatrix, Z.K.H. Prins Willem-Alexander en H.K.H. Prinses Maxima, arriveert.

Nadat het Koninklijk gezelschap de Ridderzaal heeft betreden kunnen de aanwezigen buiten de troonrede volgen via de luidsprekers.

Een kleine 20 minuten later beginnen de koetsen

weer te bewegen en halen één voor één hun gezelschap weer op.

In omgekeerde volgorde verlaat iedereen het Binnenhof weer en ook wij verplaatsen ons, achter de muziek en gevolgd door het detachement van de Jagers weer richting Parkstraat.

Daar zijn inmiddels de bussen gedraaid en staan weer gereed om terug te rijden naar het stadion.

Nadat de vaandels zijn uitgetreden en de wapens zijn ingeleverd worden de ceremoniële tenuen weer ingeleverd. Er kan nog wat gegeten worden en vervolgens nemen we plaats in de bus en beginnen we aan de terugreis.

Terugkijkend op de dag kunnen we stellen dat de Fuseliers zich weer op uitstekende wijze gepresenteerd hebben en ik wil dan ook iedereen die hieraan heeft bijgedragen vanaf deze plaats bedanken!

HERBEGRAFENIS F.J. HOOGEWOONING

Donderdag 3 november 2011 werd verzetsstrijder Frederik Johannes Hoogewooning herbegraven op het Nederlands Ereveld te Loenen.

De Alfa Tijger Compagnie van 17 painfbat Garderegiment Fuseliers Prinses Irene mocht aan deze ceremonie deelnemen door een draagploeg te leveren om de kist naar het graf te dragen.

Sgt1 Jansen kreeg de opdracht om een draagploeg samen te stellen, en zelf zou hij Commandant draagploeg zijn. Er volgde een korte selectieprocedure en aansluitend werden er 4 fuseliers aangewezen die de kist mochten gaan dragen. Hierna werd iedereen ingelicht over de geschiedenis van Hoogewooning.

Frederik Johannes Hoogewooning was een Nederlands verzetsstrijder tijdens de Tweede Wereldoorlog. Net als veel militairen van de toenmalige Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene was Hoogewooning een Engelandvaarder. Hij werd in Londen opgeleid tot agent van Bureau Inlichtingen. Na zijn opleiding tot radiotelegrafist werd hij boven Zuid-Holland geparachuteerd.

Hoogewooning had de opdracht om het radiocon-

Tekst: Kpl Richardson

tact te verzorgen tussen spionagegroep Albrecht en het Bureau Inlichtingen in Eindhoven. Op 6 Januari 1945 richtte Hoogewooning een seinpost in Utrecht in. Zes weken lang seinde hij inlichtingen die door spionagegroep Albrecht werden aangeleverd door naar het Bureau Inlichtingen.

Bij de uitvoering van zijn radiotelegrafie werkzaamheden ging hij uiterst voorzichtig te werk.

Ondanks zijn voorzichtigheid werd zijn radio uitgepeild en werd hij op 27 februari 1945 door de Sicherheitsdienst gearresteerd. Hij werd na zijn arrestatie overgebracht naar het zogenaamde Oranjehotel.

Na zware mishandelingen te hebben ondergaan werd hij als represaille voor de aanslag op SS Generaal Hans Albin Rauter op 8 maart 1945 op 22-jarige leeftijd geëxecuteerd.

Vanwege zijn dappere en moedige optreden, is Hoogewooning tweemaal Koninklijk onderscheiden. Het Kruis van Verdienste en de Bronzen Leeuw zijn hem postuum toegekend.

Om Hoogewooning op gepaste wijze naar zijn laatste rustplaats te brengen, moesten wij als draagploeg van de kist de exercitie die hierbij hoort nog beoefenen.

Dit gebeurde onder leiding van Sgt1 Jansen en onder toeziend oog van kapitein de Boer van het Bureau Ceremonieel van het RMC West.

In de dagen oefenen die volgden, kwamen de BC lkol de Boer, en CSM Alfa Tijger Compagnie smi Verhoeven, de voortgang bekijken en ook zij gaven tips om de puntjes op de i te zetten.

Na drie dagen geoefend te hebben, was de dag van de herbegrafenis aangebroken.

De bevelhebbend officier voor vandaag was majoor Poldervaart.

Samen met de Commandant draagploeg werden 's ochtends nog wat details besproken aangaande de exercitie en aansluitend begon de herbegrafenis.

Alles verliep zoals beoefend en nadat de draagploeg, BC De Boer, en BA Van der Krieken de eregroet hadden gebracht, marcheerden we aan richting de kapel. Hier bespraken we hoe wij het hadden ervaren. Waar we het met zijn allen over eens waren was dat we het vooral indrukwekkend en eervol vonden om Frederik Johannes Hoogewooning naar zijn laatste rustplaats te mogen brengen.

Tijdens het bijeenkomen na de herbegrafenis, sprak een mevrouw enkele woorden over de gruweligheden die zij heeft gezien tijdens de Tweede Wereldoorlog.

Ook liet zij weten dat de mensen die zijn gestorven tijdens verschillende oorlogen niet vergeten zullen worden.

Door deze woorden te spreken bracht zij voor mijn gevoel de doden weer even tot leven.

Geschiedenis is meer dan alleen het verleden.

Wat vroeger is gebeurd en wat de mensen toen hebben gedaan, is de reden dat wij kunnen leven zoals we nu leven.

Frederik Johannes Hoogewooning is één van de mensen waaraan wij de vrijheid die we vandaag de dag genieten, te danken hebben.

Het was voor de Alfa Tijger Compagnie dan ook een grote eer om deze verzetsstrijder de laatste eer te bewijzen.

vereniging van veteranen GFPI

Voorzitter: Kolonel Arie Vermeij, Zoutmansweg, 26 2811 ET, Reeuwijk
Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: vvvgfpi@home.nl
Penningmeester/ledenadministratie: Lucien van Groenestijn, Slakkenveen 403, 3205 GL Spijkenisse, tel. 0497-591943, e-mail: richardekelhoff@hotmail.com
Voor meer informatie: www.vvvgfpi.nl

VETERANEN GROTERE ROL BIJ PRINSJESDAG

Tekst: Kol der Fuseliers Arie Vermeij Voorzitter Vereniging Van Veteranen GFPI

In deze rubriek vindt u verenigingsnieuws over de VERENIGING VAN VETERANEN GFPI en per nummer zullen wij een actuele missie, een reeds uitgevoerde missie of een actueel onderwerp belichten. In dit nummer laten we een jonge veteraan, Dirk Norder aan het woord.

Minister Hillen blij met positief kamerdebat

Op 27 oktober heeft de Tweede Kamer unaniem zijn waardering uitgesproken over de Veteranenwet. Hiermee wordt de bijzondere zorgplicht voor veteranen wettelijk verankerd.

Echte zorg voor veteranen!

Defensie haalt momenteel echt de broekriem aan en is bezig met een keiharde bezuinigingsoperatie en dat geldt zeker ook voor de Landmacht. Toch hebben de Luitenant-generaals Bertholee en De Kruif als 'oude' en 'nieuwe' commandant van de Landmacht zich tot het uiterste ingespannen om de zorg voor veteranen niet te versoberen. Integendeel, het ziet ernaar uit dat er speciale regelingen komen voor de zorg voor de circa 140 gewonden die de Landmacht telt. Dit is echte zorg voor veteranen!

Reorganisatie

Nog één opmerking over de komende reorganisaties. De inkt van alle plannen is nog niet droog, maar het wordt al wel duidelijk dat dit keer echt diep in de

Haagse Staven en de staven de Landmacht, Lucht-macht en Marine wordt gesneden (ca 50%). Dat er ook hard in de ondersteuning wordt gesneden en slimmer met minder middelen moet worden gewerkt, maar dat er niet in de infanterie (Painf, Lumbl en KCT) wordt gesneden als de tanden van de krijgsmacht.

Kopij

Zijn er leden die iets te vertellen hebben over hun huidige of inmiddels afgesloten uitzending of over hun vervolgloopbaan buiten defensie, stuur een goed verhaal met een paar foto's naar onze secretaris. Mocht je niet zo'n schrijver zijn, meldt je dan gerust aan voor een interview.

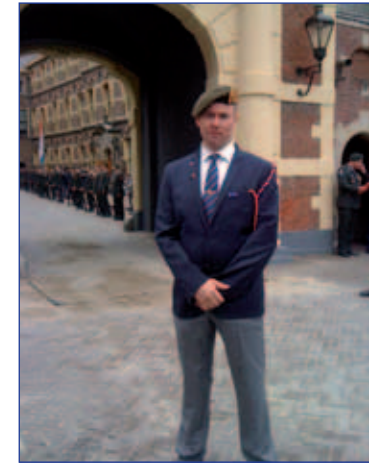
Leden

Ten slotte is ons ledental inmiddels gestegen tot bijna 600, maar we vertegenwoordigen ongeveer 5000 jonge veteranen, dus er kunnen nog wat leden bij. Wil je jezelf of iemand anders aanmelden als lid van de VVVGfPI, kan dat bij onze secretaris vvvgfpi@home.nl of surf naar onze website www.vvvgfpi.nl. Op onze website kun je via het gastenboek of de links mogelijk ook je 'oude kameraad' terugvinden, artikelen over uitzendingen lezen en foto's bekijken. Afsluitend nog een allerlaatste verzoek van onze ledenadministratie; geef a.u.b. je nieuwe adres door als je verhuist.

DE PRINSJESDAGERVARING VAN JONGE VETERAAN DIRK NORDER

Ik ben voor het eerst bij Prinsjesdag in Den Haag als veteraan. Wat een mooie dag is dat geweest, met gelukkig ook mooi weer. Het begon om 08.00 's morgens, opstaan, douchen, tenue aantrekken en goed eten. Om 09.30 uiterlijk moest ik mij melden bij het ADO-stadion, bij de heer Nijhove, dat was onze detachementcommandant. Na wat bellen over en weer wist Ik dat ik in het spelersshonk moest zijn. Maar

ik kwam de heer Nijhove al tegen bij de hoofdingang en hij wees me de weg naar het spelersshonk. Na het ontvangen van wat info en een lunchpakket met koffie moesten we nog even wachten voor we naar het Malieveld zouden vertrekken. Om 10.30 uur werd ons verzocht naar de bussen te gaan en daar moesten we voor de bus opstellen. Detachment: "Geef Acht", klonk het, en het klonk bekend

in mijn oren en het voelde ook even weer als vanouds. "Naar Rechts richten", klonk het daarna, dat ging dus helemaal verkeerd, ja Landmacht en Marine dat gaat dan niet samen blijkbaar. Wij doen onze rechterarm omhoog (zoals het hoort) maar de marine mannen/vrouwen de linkerarm, dus fout en verwarring alom. Maar uiteindelijk kwam het goed, en stonden we mooi op één rij. Rond de klok van 11.00 uur gingen we met de bussen naar het Malieveld. Onder begeleiding van de Marechaussee kwamen we aan op het Malieveld, en daar opstellen om naar het Binnenhof te gaan. Heerlijk voelde het weer, het marcheren naar het Binnenhof. Omdat er al veel mensen stonden te kijken, voelde ik me weer apetrots dat ik erbij hoorde, net als bij Veteranendag. We liepen tot aan het eerste poortje van het Binnenhof, dus ik kwam schuin tegenover het Mauritshuis te staan en ik keek op het torentje van Premier Mark Rutte. We stonden nog maar even toen het druk begon te worden met de CD auto's met allerlei belangrijke mensen van over heel de wereld.

Niet lang daarna ging het echt gebeuren en moesten we in de houding gaan staan omdat de Koninklijke

stoet voorbij kwam. Terwijl je in de houding stond, kon je natuurlijk eenieder van dichtbij zien, maar ik stond daar ook namens het 17e Pantserinfanteriebataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, en dus strak met de kin omhoog en de hand aan de baret. Laten zien dat ik apetrots ben, dat ik bij de Fuseliers heb gediend, ja trots zeg ik! Ik moet wel eerlijk zeggen dat ik wel wat pijn in mijn rechterarm kreeg, van het in de houding staan. Maar ja, dat doe ik niet elke dag meer...helaas!

Kon ik ergens tekenen om weer bij Het Prachtige 17e Pantserinfanteriebataljon GFPI te mogen werken, dan deed ik het vandaag nog, al kreeg ik een baantje als sjouwer van wapens en munitie.

Toen was alles alweer voorbij en marcheerden we terug naar het Malieveld. Alleen het applaus al van al die mensen, omdat jij laat zien waar je voor gestaan hebt, en nog staat!

Ook met veteranendag vind ik het geweldig om te mogen laten zien dat ik ooit bij het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene heb gewerkt. Ik draag het 17e een warm hart toe, en sowieso Defensie is een mooi bedrijf. De kameraadschap, met de neuzen dezelfde kant uit om uiteindelijk je doel te halen.....prachtig!

Prinsjesdag was een dag om nooit te vergeten, en ik heb me aangemeld voor volgend jaar.

En als ik weer als Fuselier/veteraan aan de gang mag, bij deze.

Ik was Beretrots dat ik in de erehaag mocht staan, en hopelijk volgend jaar weer.

FUSELIER WAAR BEN JE, WAT DOE JE EN WAT DENK JE?

Door: Martin Faas

Bij deze 100ste uitgave van de Vaandeldrager leek het ons eens leuk om niet een Ireneveteraan “van latere missies” de vaste vragen te laten beantwoorden maar een Ireneveteraan van het eerste uur de vragen voor te leggen. De keus was redelijk snel gemaakt. Iemand die al tientallen jaren het gezicht is van de oud-strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene. De voorzitter van die club: Rudi Hemmes. Op een mooie maandagmorgen in oktober werden de vragen in Den Haag op de tafel van Rudi neergelegd. Het werden een paar interessante en fijne uurtjes.

De foto in het solders's service en paybook van soldaat R.W. Hemmes.

Op de eerste vraag: “wanneer was u wat waar” kwam al een antwoord dat bol stond van verhalen over school, studeren, voetbal, oorlog, het verlaten van bezet Nederland, de tocht door Europa met de Irenebrigade en (later) het oneigenlijk gebruik van een Canadese militaire vrachtauto. In het kort komt het erop neer dat hij in 1944 en 1945 soldaat brenschutter en later carrierchauffeur was bij de Recce (verkenningssafdeling van de Irenebrigade). In augustus 1944 gaat hij aan land via het strand van Arromanches om een half jaar later terug te keren naar Engeland voor het volgen van een officiersopleiding.

In augustus 1945 keert Rudi terug bij de brigade om samen met Ton Herbrink en een tiental onderofficieren van de Brigade in o.a. Schoonhoven, Roermond, Bergen op Zoom, Harskamp, Wierden opleidingen te verzorgen. In die periode reed dat Irenedetachment elk weekend naar Den Haag in een Canadese militaire auto die was achter gelaten door een Canadese eenheid. Niemand wilde (voorlopig) die auto terug hebben. Van die gelegenheid werd

dus driftig gebruik gemaakt door de heren. Op een of ander manier kreeg de auto ook een Nederlands militaire registratie. Zo konden zij op rijkskosten het voertuig voorzien van brandstof. Toch kwam er (in 1948) een moment dat de auto vermist bleek en moest worden ingeleverd. Als een “niets wetende soldaat met een zwaar accent” bracht Rudi de auto naar het Militair Gezag.

Bij de vraag om één negatieve en één positieve ervaring te vertellen over zijn periode bij de brigade kwam het antwoord dat er alleen maar positieve waren. Een van die positieve momenten was dat zijn pelotonscommandant van het ene op het andere moment een ander mens werd. In Engeland zag het peloton de pc weinig en op zaterdagmorgen liepen de officieren, bij de speedmarch, achteraan. In Normandië moest de pc stellingen overnemen van de Engelsen. Rudi moest mee om de kaartentas te dragen. Op een gegeven moment, bij het bekijken van de posten, werd er over hen heen gevuurd. Al rollend en kruipend kwamen zij terug bij het peloton. Het bleek dus allemaal echt te zijn en de pc wilde zich niet meer “verschuilen” door achter aan te lopen. Vanaf dat moment zat die pc bij zijn mannen, was hij de kloek die zijn kuikens beschermde en deed, voor zover dat toen kon, aan personeelszorg.

Voor een negatieve ervaring moest Rudi even diep nadenken. Maar er was er toch wel eentje. In Frankrijk werd bij Pont l'Eveque de brug voor hun neus opgeblazen. De brencarrier, waar Rudi en een wachtmeester in zaten moest van de weg om de genie door te kunnen laten. Omdat er vijandelijk vuur was moesten er ligsleuven worden gegraven. In het schemerdonker bleek er al een ligsleuf te liggen. Zij erin en na verloop van tijd begonnen zij elkaar te beschuldigen van het ontzettend stinken. Hadden zij uren in een Duitse latrine gelegen. Dat was dus dikke scheisse.

Zijn tijd bij de brigade heeft natuurlijk invloed gehad op Rudi's denken over allerlei maatschappelijke zaken. Het uitbreken van de oorlog had een geweldige (negatieve) indruk achter gelaten. Hij was een keurige vent en liegen deed je niet. De Duitsers deden dat wel in mei 1940 door ons land binnen te vallen “omdat wij anders het Ruhrgebied zouden bezetten”. Vanaf dat moment had Rudi een hekel aan alles wat Duits was. Op school deed hij niets meer

Generaal-majoor Rudi Hemmes kijkt samen met Jan Elbers (voorzitter indie bataljons GRPI) de vitrine van de soldaat Hemmes bij de opening van de regimentsverzameling in 2000.

aan het vak Duits. Tijdens het examen in 1941 werd Rudi door zijn leraar Duits op een mooie manier gematst, zodat hij wel zijn diploma kon krijgen.

In de loop der jaren kwam Rudi erachter dat hij geen haat had tegen Duitsers maar tegen onrecht. Dat weerhield hem er niet van om tijdens een internationale cursus in Rome een geintje uit te halen met een Duitse kolonel. Om de cursus op een goede en fijne manier te volbrengen moest de fiets van een familielid van Rudi wel worden terug gegeven. Het niet tegen onrecht kunnen, heeft altijd een belangrijke rol gespeeld over zijn manier van denken over nationale en internationale zaken.

Tussen het einde van de oorlog en nu liggen tientallen jaren. Jaren die Rudi vooral heeft gevuld om iets aan vrede en veiligheid te doen. De start ging niet al te soepel omdat er nogal wat oud zeer zat van voor de oorlog. Cadetten Vaandrig, die door de mobilisatie in 1939 niet de KMA opleiding hadden kunnen afmaken, kwamen in 1945 met een stip op hun kraag uit krijgsgevangenschap terug op hetzelfde moment dat Rudi met een ster op zijn kraag uit Engeland kwam.

Zoals iedereen wel zal weten heeft Rudi, na de opheffing van de Irenebrigade, een militaire carrière gehad bij de Koninklijke Luchtmacht. In 1948 was Rudi, vanuit de landmacht,

gedetacheerd op de kaderschool van de luchtmacht. Dat beviel hem wel en besloot overplaatsing aan te vragen naar de luchtmacht om de “zeurcultuur” bij de landmacht te ontlopen.

Dat zijn liefde voor voetbal en zijn spel op sommige momenten een rol hebben gespeeld, blijkt wel uit het volgende. Bij een voetbalwedstrijd tussen officieren van verschillende Bases leerde de Luitenant Hemmes een overste kennen die geïnteresseerd was in zijn militaire verleden. Jaren later was er een plaats op de Hogere Krijgsschool die nog op het laatste moment moest worden gevuld door een Luchtmachtofficier. Die overste was in de tussentijd Sous Chef van de Luchtmachtstaf en toen niemand wist wie daarvoor aan te wijzen zei hij: “Bel Hemmes maar. Die is toch bij de Landmacht geweest.” En zo kwam de jonge kapitein Rudi ver voor het zijn tijd was, terecht op de Krijgsschool.

Prinses Irene en generaal Hemmes leggen een krans in april 2001 bij het 60-jarig bestaan van GFPI.

Tot op de dag van vandaag staat “zorg voor personeel” hoog in het vaandel bij Rudi. Om doelen te bereiken is het belangrijk om onder het personeel een goede sfeer te krijgen en te houden. Iedere baas heeft zijn personeel nodig om tot resultaat te komen en de eindstreep te bereiken. Dat heeft Rudi ook gedurende zijn carrière bij de Koninklijke Luchtmacht in de praktijk proberen te brengen. Zo kreeg hij een hele positieve reactie van een oude adjudant. Rudi was de tweede commandant in zijn hele loopbaan die hem feliciteerde voor zijn verjaardag. Respect, het geven om elkaar en wie goed doet, goed ontmoet zijn ervaringen die hij opgedaan heeft tijdens zijn tijd bij de Brigade en later zoveel mogelijk in de dagelijkse praktijk heeft uitgevoerd.

In 1945, bij het opheffen van de Brigade, werd er in Den Haag een groot feest georganiseerd. Alle leden van de Brigade waren uitgenodigd. Van hoog tot laag. Tijdens dat feest werd er geopperd om ieder jaar zo 'n feest te houden. In 1947 werd de Vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene opgericht. Een club die elk jaar een reünie houdt en waar iedereen lid van

was. Rudi dus ook. Het was niet echt een besluit wat hij toen nam maar een logisch gevolg van die mooie feestavond in 1946.

Na zijn pensionering in 1978 heeft Rudi heel veel tijd gestoken in de vereniging en werd zo het boegbeeld van de Irenemannen. Dat de KNBPI nu “samen” is met de VOSIB en VVVGFPPI maakt hem erg blij. Veteranen uit de afgelopen 70 jaren, onder de naam Irene, samen in één Vereniging van Veteranen. De saamhorigheid, de hulpvaardigheid en het respect naar elkaar toe zijn ingrediënten voor een goede en mooie toekomst voor het Regiment.

Hoe de vereniging en het Regiment er over 10 jaar uitziet? Volgens Rudi hoopt hij dan nog steeds het invasiekoord aan Fuseliers uit te kunnen reiken. En over 12 jaar, als hij zijn 100ste verjaardag zal vieren, zal hij nieuwe plannen maken over zijn deelname en aanwezigheid bij activiteiten van de Vereniging en Regiment.

Rudi, bedankt voor dit zeer gezellige en boeiende interview.

Volo et valeo.

Luitenant R.W. Hemmes is commandant vaandelwacht van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene tijdens de opening van de voorlopige Staten-Generaal in november 1945.

vereniging van oud-strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage

Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom

Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan:

Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres:

nellekeswinkels@onsbrabantnet.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857.

Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

“WETENSWAARDIGHEDEN VAN ONZE VERENIGING”

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”

Honderdste Vaandeldrager

Wat een mooie mijlpaal: de honderdste Vaandeldrager. In maart 1985 begonnen door Math van Hooff en toen al met medewerking van Hans Sonnemans. Er is in al die jaren enorm veel tijd en werk verzet om ons op de hoogte te houden van het wel en wee van onze vereniging en van onze leden en wij zijn allen die zich hiervoor hebben ingespannen bijzonder dankbaar.

Toen onze vereniging in 2000 zelf niet meer voor de uitgave van de Vaandeldrager kon zorgen, heeft de Stichting Brigade en Garde op ons verzoek de uitgave van ons blad overgenomen, zodat het nu een blad is geworden van en voor allen die bij de Prinses Irene Brigade en het Garderegiment hebben gediend en nog steeds dienen.

Alle oud-strijders van de Brigade en de Indië-Bataljons kijken nog steeds uit naar elke nieuwe uitgave. Wij kunnen ons ook nauwelijks voorstellen dat in deze moderne tijd de jonge Fuseliers de Vaandeldrager liever lezen op de computer of de iPad. Met de aantallen aan te maken Vaandeldragers zullen wij daar in de toekomst zeker rekening mee moeten houden.

Vertegenwoordiging bij herdenkingen

Je kunt ook merken dat we toch allemaal wat ouder worden aan het feit dat wij bij de bevrijdingsfeesten in Eindhoven en Tilburg nauwelijks waren vertegenwoordigd. Misschien kwam het deze keer niet voor iedereen goed uit en zijn we er volgend jaar weer bij. Laten we dat hopen want we willen toch zo lang mogelijk bij de herdenking zijn van onze belevenissen van weleer.

Overleden

Wij moeten helaas weer melding maken van het overlijden van mensen die veel voor onze vereniging hebben betekend.

Joan Davis is overleden. Zij was de trouwe echtgenote van Harry, die zoveel jaren onze maatschappelijk werker is geweest. Joan was een grote hulp bij alles wat Harry deed en wij waren haar steeds dankbaar dat zij, op de achtergrond, veel voor onze vereniging betekende. Wij waren op haar begrafenis vertegenwoordigd.

Ook Joop van den Bergh is overleden. Joop was jarenlang onze Vice Voorzitter en tot zijn overlijden lid

Herdenking op Jeffcock Road Cemetery in Wolverhampton

De in mei jl aangeboden ere sabel werd overhandigd aan de burgemeesters van Wolverhampton en Congleton, op deze foto in Wolverhampton

van ons bestuur. U vindt in deze Vaandeldrager een In Memoriam. Uiteraard was ons bestuur op zijn begrafenis vertegenwoordigd en heb ik mogen getuigen van onze dankbaarheid voor alles wat hij voor ons heeft gedaan.

Wolverhampton en Congleton

Op zaterdag 5 november waren wij vertegenwoordigd in Wolverhampton bij de herdenking van de brigadeleden die tussen 1941 en 1945 zijn overleden. De Afdeling Wolverhampton van de Royal British Legion organiseert elk jaar op de zaterdag voor Poppyday die herdenking op het Jeffcock Road Cemetery in Wolverhampton. Wij gaan daar jaarlijks met enkele Brigademensen en een deputatie van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene heen. Dit jaar brachten wij (op verzoek van de burgemeesters, omdat transport van dit “wapen” voor hem een probleem was in het vliegtuig) de Eresabel mee, die bij de viering van onze verjaardag in mei, aan de Burgemeester van Wolverhampton was aangeboden. Deze reis ging de deputatie ook naar Congleton want ook de Eresabel van de Burgemeester van Congleton moest nog bij hem worden gebracht.

Groot was de verrassing toen ook door Congleton onze Vereniging van Oud Strijders het Ereburgerchap kreeg aangeboden. Ook hier zijn wij het eerste buitenlandse onderdeel dat deze eer is te beurt gevallen.

Ook van het bezoek aan Engeland leest u verslagen in deze Vaandeldrager. U zult daaruit lezen hoe bij-

zonder onze mensen hebben genoten van de goede zorgen van onze Fuseliers voor de Oud-Strijders tijdens deze reis. Wij zijn het Regiment daarvoor telkenmale zeer dankbaar.

Nationale Herdenkingsdienst

Op zaterdag 5 november waren wij ook vertegenwoordigd in de kerk van Best bij de herdenking van de overleden Nederlandse militairen. Een herdenking die elk jaar, de zaterdag na allerzielen, wordt georganiseerd door het Nationaal Katholiek Thuisfront. Een bijzonder mooie herdenking waarbij onze Minister van Defensie namens allen een krans legde. Dat zijn zo de belevenissen van de afgelopen maanden geweest en dan is het al weer bijna Kerstmis en staat de jaarwisseling weer voor de deur. Ik hoop dat het voor u allen een goede periode zal zijn. Ik wens u en allen die u dierbaar zijn goede kerstdagen en een gelukkig en gezond 2012.

Ik hoop u volgend jaar bij de evenementen van onze vereniging weer te ontmoeten.

Ik kijk naar u uit.

Minister Hillen legde in Best een krans ter nagedachtenis aan overleden Defensiepersoneel

DE GROTE VERRASSING DIE ONS WERD BEZORGD IN CONGLETON

Tekst: Kolonel der Fuseliers bd Tony Herbrink

Om 17.00 uur precies stond een bus, onder leiding van de stadsklerk, Brian Hogan, voor het hotel om ons detachement naar de Town Hall van Congleton te brengen. Daar werden wij welkom geheten door oud-burgemeester Margaret Williamson, die ons verder voorstelde aan de raadsleden, oud-burgemeester Douglas Parker met echtgenote, deputy mayor Sally Holland en mevrouw Martin, de echtgenote van de huidige burgemeester. Direct na de kennismaking, vertelde zij mij direct waarom haar man, de burgemeester, niet aanwezig was. Met tranen in haar ogen vertelde zij dat haar man ongeneeslijk ziek was en aan kanker leed. Hij is “very poorly” zei zij. Evenals in Wolverhampton kreeg ik het erg benauwd. Zij gaf echter aan dat zij erin berustte en aanwezig was om hem straks thuis het verhaal van de overdracht van de sabel en het verdere verloop van de bijeenkomst te vertellen.

Geheimzinnigheid troef

Na de voorstelling werd ik gevraagd mee te gaan om enkele foto's te maken. Het was een beetje geheimzinnig, want men drukte een omlijst “iets” in mijn handen, met het verzoek niet te proberen om te zien wat er op dat “iets” stond. Er werden weer aan alle kanten foto's genomen. Toen dat was gebeurd gingen wij terug naar de raadszaal en daar moest de sabel worden overgedragen. Ik mocht het woord voeren omdat het voor mij ook zeventig jaar geleden was dat ik in Congleton aankwam. Na de toespraak, de overdracht en dankwoord van de deputy mayor, Sally Holland en uiteraard weer vele foto's, kwamen de deputy Mayor en mr. Hogan aan het woord en kre-

Ook in Congleton werd de sabel netjes afgeleverd aan de oud-burgemeester die in mei in Oirschot was

gen wij te horen dat ons de “Freedom of the Town” was toegekend vanwege de lange relatie met Congleton. Toen werd ook duidelijk wat er even tevoren gefotografeerd was. De verrassing was zo groot, dat het mij moeilijk viel de juiste woorden te vinden om te danken en uit te drukken hoe vereerd en trots wij ons voelden. Door mr. Hogan, de gemeentesecretaris, werd met nadruk vermeld dat de stad pas in 2010 gerechtigd werd deze Freedom of the Town toe te kennen, dat wij de eerste eenheid waren en dat het uitzonderlijk is dat een buitenlandse eenheid deze onderscheiding krijgt.

De oorkonde behorende bij de “Freedom of the Town”

Vuurwerk

Na deze indrukwekkende gebeurtenis werden wij uitgenodigd in de bus te stappen om naar de Town Bonfire and Fireworks display te gaan in het park. Drie kwartier lang genoten wij van een fantastisch vuurwerk. Wij zaten overdekt en hadden een goed zicht op het geheel. De dag eindigde in een restaurant waar ons een grandioos goed diner werd aangeboden. Rond 23.30 uur waren wij terug in ons hotel, waar wij de stadsfunctionarissen nog eens heel veel dank zegden onder het genot van een “slaapmutsje”. Zondagmorgen om 09.00 uur vertrokken wij, volaan, vereerd en trots terug naar Nederland. Ik sluit dan af met de woorden van onze commandant van het Garde Regiment Fuseliers “Prinses Irene”: “Wij hebben een geweldige ervaring en weekend achter de rug. Het was niet alleen beroepsmatig een goed moment maar ook gezellig en een prettig gezelschap met zijn allen”.

Oude Krijger

*Gedicht geschreven door Steven, de
zoon van Joop van den Bergh, bij het
afscheid van zijn vader*

*zo stil
een oude krijger is niet meer
de Vrijheid als het hoogste goed
versmolten met leven*

*zo strijdbaar
als krijgers zoals jij
niets hadden gedaan
hadden wij, heel simpel, nooit bestaan*

*zo dapper
bereid het leven te geven
voor al wat je lief is
voor de vrijheid van mij en jou*

*zo moedig
bewust kiezen, steeds weer
en niet te zwijgen
het hoofd niet af te wenden*

*zo fier
de onderdrukking te trotseren
hoe deze ook verschijnt
en nimmer daarvoor wijkend*

*zo stil
papa, hij is niet meer
mijn vrijheid kijkt hem na
zijn invloed immer daar
verankerd in ons hart*

*Joop dank voor alles,
rust in vrede.*

Op 10 oktober 2011 is ons bestuurslid Joop van den Bergh ons ontvallen. Tijdens de herdenkingsdienst van Joop sprak Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene" het volgende In Memoriam uit.

IN MEMORIAM JOOP VAN DEN BERGH

Het leven van Joop werd voor een groot gedeelte bepaald door de Tweede Wereldoorlog, die voor Joop eigenlijk begon met de mobilisatie in 1939. Toen de Duitsers ons land binnenvielen op 10 mei 1940 werd Joop ingezet om de Duitse troepen tegen te houden. De capitulatie na het laffe bombardement van Rotterdam en bezetting door de Duitsers betekende voor Nederland het verlies van de vrijheid. Zoals voor veel Nederlanders was dat verlies van de vrijheid ook voor Joop een onverteerbare schok. Hij weigerde, als student medicijnen, de studentenverklaring te tekenen waarin hij moest verklaren niets tegen de Duitsers te ondernemen en zon op middelen om de Duitsers het leven zo zuur mogelijk te maken. Joop heeft die keuze gemaakt met de bedoeling bij te dragen aan het verdrijven van de bezetters en zocht naar mogelijkheden zich daar bijzonder voor in te zetten.

Daadwerkelijke inzet in bij de Brigade

Joop hielp mensen die zich bij de geallieerden wilden voegen om de bewaakte Nederlands-Belgische grens en Belgisch-Franse grens over te komen. In Frankrijk werden zij dan door anderen geholpen om via Spanje en Portugal door te gaan naar Engeland. Toen hij de mogelijkheid kreeg zich aan te sluiten bij een succesvolle Franse verzetsgroep van de Maquis koos hij ervoor om met een vals persoonsbewijs in Frankrijk de Duitsers te bestrijden.

Nadat in 1944 de Prinses Irene Brigade in Normandië was geland meldde Joop zich onmiddellijk in Frankrijk aan bij de Brigade en deed mee aan de bevrijding van Pont Audemer en Beringen. Bij de bevrijding van Tilburg raakte Joop gewond en werd hij opgenomen in een Engels hospitaal. Gelukkig is hij geheel hersteld uit het hospitaal gekomen en heeft hij intens het einde van de oorlog beleefd.

Joop van den Bergh was een moedige man. Hij maakte tijdens de bezetting een keuze en accepteerde dat die keuze hem zijn leven zou kunnen kosten. Hij vond dat hij gewoon moest doen wat gedaan moest worden voor zijn vaderland. Dat wij hier nu allemaal in vrijheid kunnen leven hebben wij mede aan Joop te danken.

Officiersopleiding in Engeland

Na de capitulatie van de Duitsers werd Joop naar Engeland gestuurd voor een officiersopleiding. Terug in Holland werd hij als luitenant ingedeeld bij de Cavalerie waar hij het buitengewoon naar zijn zin heeft gehad. Joop was een mensen-mens die door iedereen bijzonder werd gewaardeerd. Hij heeft nimmer zijn eigenbelang laten prevaleren en zette zich bij voortdurend voor anderen in. Zijn laatste functie als kolonel was Plaatsvervangend Gouverneur van de KMA.

Na zijn pensionering werd Joop gevraagd lid te worden van het bestuur van de Vereniging van Oud-strijders toen er een vacature ontstond voor de functie van Vice-voorzitter. Ook in ons bestuur heeft hij voor de Vereniging van Oud-strijders een bijzondere inbreng gehad. Iedereen kon met hem opschieten. Hij stond altijd voor anderen klaar. Als wij voor een herdenking naar Normandië gingen werd Joop altijd aangewezen om het contact met de plaatselijke autoriteiten te onderhouden vanwege zijn voortreffelijke beheersing van de Franse taal.

De laatste jaren kwam Joop niet meer bij bestuursvergaderingen. Wij hadden de indruk dat hij de grootste moeite had zijn leven weer op de rails te krijgen na het overlijden van zijn echtgenote Lia. Ondanks de geweldige hulp en steun van zijn kinderen werd Joop nooit meer de oude.

Zijn geheugen ging erg achteruit en de laatste maanden werd het leven voor hem steeds moeilijker. Op 14 november zou hij 92 jaar zijn geworden, op 14 oktober werd hij begraven.

Wij verliezen in Joop een dapper man, een aimabel mens en een markante militair die door iedereen werd gewaardeerd.

Wij treuren om zijn heengaan maar wij zijn dankbaar dat wij hem zolang in ons midden hebben gehad. Wij zijn er trots op dat hij één der onzen was en wij zullen hem in onze gedachten in dankbaarheid herinneren.

JAARLIJKSE DODENHERDENKING IN WOLVERHAMPTON OP 5 NOVEMBER 2011

Tekst: Kolonel der Fuseliers bd Tony Herbrink

In de vroege morgen van 4 November 2011 stond een detachement van 9 personen gereed in de Generaal-majoor de Ruyter van Steveninckkazerne voor een reis naar Wolverhampton (VK) met de opdracht om daar deel te nemen aan de “Commemoration Service” en daarna de aan de burgemeester van Wolverhampton op 13 Mei 2011 in Oirschot gekregen ere sabel te overhandigen.

Na aankomst werd er om 18.30 uur gedineerd en stonden wij klaar om 20.00 uur om een delegatie van de Royal British Legion, Branch Wolverhampton Central te ontvangen.

Traditiegetrouw boden zij ons drankjes aan en wij hielden ons aan onze traditie door het aanbieden van een fles calvados aan de president en de voorzitter van de Branch.

Snelle koorduitreiking

Voordat we op 5 november konden vertrekken naar de plaats van de herdenking, vond eerst nog een korte ceremonie plaats op de parkeerplaats van het hotel. Op de gebruikelijke wijze en met het gebruikelijke ceremonieel werd aan adjudant Arno van Lier en sergeant 1 Bram Smits het oranjeblauw koord uitgereikt door de twee aanwezige oud-strijders.

Adjudant Arno van Lier en sergeant 1 Bram Smits krijgen voor de plechtigheden nog even het oranjeblauw koord uitgereikt door de twee aanwezige oud-strijders.

Herdenking en ontvangst

De service op het kerkhof aan Jeffcock Road werd geleid door de aalmoezenier van de Branch en verliep op gelijke wijze als andere jaren, psalmen zingen, gebeden en lezing, de exhortation, kranslegging en de volksliederen van Engeland en Nederland.

In de “Mayor’s Parlour” werd koffie en thee aangeboden en sprak overste Henk de Boer het aanwezige gezelschap toe en zette de geschiedenis van de sabel in gloedvolle bewoordingen uiteen.

Uiteraard werden er vele foto’s gemaakt door de pers en door leden van ons detachement.

De ere sabel wordt overhandigd aan burgemeester Bert Turner. Rechts voormalig burgemeester Malcolm Gwinnett

Het was een zeer geanimeerde bijeenkomst. Op het terras sprak ik met burgemeester Bert Turner, die trots liet zien dat het voetbalstadion volledig vernieuwd was en dat hij ons graag kaartjes had willen geven voor een wedstrijd die zaterdagmiddag. Maar dat kon helaas niet omdat wij nog door moesten naar Congleton. Dat houden we tegoeed voor volgend jaar.

Kennismaking met burgemeester Bert Turner van Wolverhampton. Links op de foto mr John Mellor van Royal British Legion, Branch Wolverhampton Central.

Daarna sprak ik nog met oud-burgemeester Malcolm Gwinnett, die bij ons was in Oirschot op 13 en 14 mei 2011. Hij vertelde me dat hij ongeneeslijk ziek was, er was kanker bij hem geconstateerd en dat zijn levensverwachting maximaal twee jaar zou zijn. Daardoor werd ik erg geschokt. Hij zelf was dapper want, zei hij, “Ik heb een vast geloof in het hiernamaals”.

Als afsluiting van ons bezoek aan Wolverhampton werd ik door de kleindochter van een gemeenteraadslid geïnterviewd. Zij moest voor haar school een essay schrijven over het leven van een soldaat aan het front in oorlogstijd. Ergens in een hoekje van de “Parlour” vond dit plaats. Een tiental vragen werden gesteld en beantwoord. Een half uur later had zij al vier bladzijden vol geschreven. Zij beloofde mij het eindresultaat te laten weten.

Hiermee werd het bezoek aan Wolverhampton afgesloten en kon de reis worden vervolgd naar Congleton.

De aanwezige oud-strijders van de VOSKNBPI, v.l.n.r. Tony Herbrink en Max Wolff (hoffotograaf)

DE VAANDELDRAGER

Officieel orgaan van de
VERENIGING VAN OUDSTRIJDERS VAN DE
KONINKLIJKE NEDERLANDSE BRIGADE „PRINSES IRENE”

1e JAARGANG NO. 1
Maart 1985

Redactie:
Meliskerkestraat 52,
6845 AW Arnhem
Tel.: 085 81 39 26

INHOUD

Pagina
2 B.N.M.O.
3 Voorwoord
3 Het eerste nummer
4 Boekbespreking
4 Ingezonden
5 Herdenking Hedel, Horssen
7 Mijn belevenissen als aalmoezenier
8 De brigade in Maas & Waal
10 De Bromptol 1943
11 Onderzoek K.N.B. „Prinses Irene”
12 Verenigingsnieuws
13 Verenigingsnieuws
14 Waar en wie is dit?
15 „Ik zou weer zo gek zijn” — Hanny Meyler
18 Congleton, het „Thuis van de brigade”
20 Ingezonden bijdragen
21 Beknopte geschiedenis
21 Stichting Collectie
22 De laatste terugtocht

*Deze uitgave is mede mogelijk gemaakt door sponsoring van:
Philips Nederland
Vroom & Dreesmann B.V.
Albert Heijn*

DE VAANDELDRAGER

Officieel orgaan van de
VERENIGING VAN OUDSTRIJDERS VAN DE
KONINKLIJKE NEDERLANDSE BRIGADE „PRINSES IRENE”

Voorwoord

Beste vrienden,

Met bijzonder veel genoegen leid ik dit blad wat per kwartaal gaat verschijnen bij U in. Wij beleven een bijzonder jaar, 40 jarige herdenking van de bevrijding van ons land. Dit wettigt een feestelijke herdenking o.a. door uitgave van dit blad. Meerderen zullen herinneringen hebben die zij graag willen publiceren om anderen daarmee een genoegen te doen. Het blad zal een steun voor het bestuur zijn waarmee het onze leden beter kan informeren. Het zal zeker de onderlinge band versterken. Ik wens de redactie veel geluk en hoop dat allen de redactie willen helpen.

Voorzitter

J.J.G. Beelaerts van Blokland

Het eerste nummer

Voor U ligt het eerste nummer van ons nieuwe verenigingsblad "De Vaandeldrager".

De naam is afgeleid van het monument van de Irenesoldaat te Tilburg.

De Vaandeldrager zal U regelmatig, wij denken hierbij aan vier maal per jaar, op de hoogte houden van allerlei informatie en wetenswaardigheden van de Vereniging van Oudstrijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene".

In onze moderne samenleving is informatie van een zeer groot en onmisbaar belang; daarom hebben wij gemeend, dat het uitgeven van een verenigingsblad binnen onze vereniging eveneens van groot belang is. Temeer daar onze vereniging te maken heeft met een gedecentraliseerde structuur, ofwel de meeste van onze leden wonen over het gehele land, nee zelfs over de gehele wereld verspreid en velen zien elkaar nauwelijks of nooit en daar willen wij door middel van "de Vaandeldrager" iets aan doen.

Niet alleen een stuk voorlichting en informatieoverdracht, maar ook om kennis te nemen van hoe anderen over bepaalde dingen denken.

Wij hopen dat het blad U, na het gelezen te hebben, goed zal bevallen. Het merendeel van de artikelen in het blad is geleverd door de redactie.

Een verenigingsblad voldoet niet, als de leden zelf niet de mogelijkheid hebben hierin te schrijven.

Indien U zelf een stukje wilt schrijven in dit blad, kunt U Uw tekst opsturen naar de redactie. Mocht U wel ideeën hebben, doch er moeite mee hebben deze op papier te zetten, bel dan even met de redactie. Die kan U behulpzaam zijn bij het schrijven van Uw artikel. En denk erom: het hoeft niet altijd over oorlog te gaan!

De redactie behoudt het recht bepaalde stukken te weigeren voor plaatsing.

DE REDAKTIE.

”Ik zou weer zo gek zijn!”

(Mannen van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”)

door: Hanny S.R. Meijler

Bijdragen Nederlandse Strijdkrachten ten behoeve van de geallieerde legers gedurende de periode 1940 - 1945

In Europa

De Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”. De sterkte bij de landing in Normandië op 8 augustus 1944 bedroeg 1295 man (de aanvullings-compagnie inbegrepen).

Nr. 2 (Dutch) Troop of nr 10 Interallied Commando: 75 man. Werving en opleiding o.a. in Canada, Amerika, Rhodesia en Zuid-Afrika.

Nr. 322 Squadron (militaire luchtvaart). Opleiding in Jackson (Amerika). Van de marine luchtvaart: Coastal Command, het 320 en 321 Squadron, later samengevoegd tot 320 Squadron Merchant Aircraft Carriers, het 860 Squadron.

In het Verre Oosten

Van de landmacht in Australië totaal 5898 man, waarvan één compagnie heeft deelgenomen aan de herovering van Tarakan en één compagnie aan de herovering van Balikpapan. In Voor-Indië de Anglo-Dutch Country Section: 163 man.

Van de Militaire Luchtvaart

18 Squadron (Bombers)
19 Squadron (transport)
120 Squadron (jagers)

Van de Marine Luchtvaart

321 Squadron “Marine Flight”, ingedeeld bij 18 Squadron van de Militaire Luchtvaart.

Het jaar 1980, het jaar van feestelijk herdenken. Vijfendertig lange jaren geleden werd ons land bevrijd van de “Duitse” terreur. Feestelijk herdenken en onherstelbaar leed dansen hand in hand met vriend en vijand. We hebben Hitler verdreven, de demonen behouden. Onze dankbaarheid is eerlijk, maar moeilijk vol te houden. Passifisme en militarisme beheersen onze levens. Het is aardig om te zien hoe Nederland in 1980 de “belegen” bevrijders nogmaals feestelijk binnenhaalt. Vanzelfsprekend ouder, strammer dan weleer. De gulle overwinnaarslach werd de milde of zure glimlach der jaren. De medailles op de oude borsten getuigen van moed en herinneringen. Niets is de stad Amsterdam, ‘n enkele omroep, ‘n enkele krant, te veel. We staan bol van opgedrongen nostalgie. “En zo gaat het elk jaar.”

Oorlogs-taferelen worden naar keuze aan elkaar geschreven, geplakt, getoond. Het meisje uit de Polder en — als we niet oppassen — de Keizer van Japan, worden van stal gehaald. Vooral niet te veel verzetsmensen krijgen luttele minuten om over vijf jaren (oorlogs) ervaringen te vertellen. Zo veel jaren na de bevrijding wordt door onwetendheid het “herdenken”, herdacht. Geen

woord, geen beeld, over de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”. Weten ze niet dat de Prinses Irene Brigade daadwerkelijk in geallieerd verband heeft deelgenomen aan de strijd tegen de nazi’s? Dat de Brigade — 8 augustus 1944 — nabij Courseulles sur Mer, in Normandië is geland, heeft gevochten in Frankrijk, België, terug in Nederland bij Tilburg . . . Hedel? “Ze wéten het niet.”

Bij alle herdenkingen wordt de Prinses Irene Brigade vergeten, niet genoemd. Slechts enkele Brigadeleden nemen zo nu en dan de moeite om hun verdriet hierover kenbaar te maken. Ze hebben zich, als zo veel verzetsmensen en slachtoffers, neergelegd bij de holle, kille betweterige benadering van lieden, die te pas en te onpas beweren: “Wie ècht iets heeft meegemaakt in de oorlog, praat daar niet over!” Zo snoert men bij voorbaat de monden van mensen die kunnen zeggen: “Wij zijn er bij geweest . . .” Tevens wordt de vraag vermeden: “Wat deed jij in de oorlog, vader?”

Na de capitulatie van het Nederlandse leger, 14 mei 1940, hebben, volgens de gegevens, 1460 man — officieren, onderofficieren, korporaals en soldaten van verschillende onderdelen, Engeland bereikt. Vijf jaren van huis! Bart van Vliet (jong gehuwd onderofficier) vertrok elf mei 1940 om half elf uit zijn standplaats Steenberg. Hij kwam terug, elf mei 1945, om half twaalf. Hij was vijf jaren en één uur weggeweest. Bij Koninklijk besluit nr 10 van acht augustus 1940 werden alle Nederlanders, geboren tussen 1 januari 1904 en 1 januari 1921 in Groot-Brittannië, Noord-Ierland, Canada en de Verenigde Staten van Amerika, zover niet in werkelijke dienst bij de zee- of landmacht, verplicht zich te melden. In 1941 geldt dit ook voor Nederlanders in Zuid-Afrika.

De resultaten van deze oproepen vallen tegen. Velen onttrekken zich aan de opkomstplicht. Sancties zijn niet toe te passen. In Amerika is dit zelfs niet mogelijk, als ook dit land in oorlog is. In Amerika en Canada geven een groot aantal Nederlanders er de voorkeur aan dienst te nemen in de Amerikaanse en Canadese legers. Een groep, die zich wel heeft gemeld, blijkt ongeschikt voor de dienst te velde. In 1942 zijn dienstweigeraars gepakt en naar West-Indië gestuurd. In totaal zijn tien detachementen (ca 600 man) naar Engeland gekomen. Eén ervan (47 man) is getorpedeerd door een Duitse duikboot en is ten onder gegaan. Vrijwilligers komen wèl! Hollanders die bij het Vreemdelingen-legioen dienden (in vreemde krijgsdienst verliest men zijn Nederlanderschap) en zich bij de Nederlandse strijdkrachten voegen, krijgen hun Nederlanderschap terug. Later, van begin 1941 af, komen bij deze “van alles en nog wat club” de Engelandvaarders.

De meesten zijn naar Engeland gekomen om te vechten voor — Koningin en Vaderland — de bevrijding van Nederland. Met genegenheid worden ze ontvangen door Koningin Wilhelmina en Prins Bernhard en meer dan eens verguisd door de mannen in Londen achter de bureaus. Het voert hier te ver om alle toestanden te beschrijven waarmee men te kampen krijgt voordat het “Nederlands Legioen” (zo is de eerste groep genoemd) de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene” wordt. De Irene Brigade wordt opgericht elf januari 1941 te Congleton, Groot-Brittannië. (Ontbonden 24 december 1945). De Brigade is in traditie overgegaan in het Garde Regiment Fuseliers “Prinses Irene” (opleiding Westenbergkazerne, Schalkhaar).

Aan zijne Excellentie,
de minister van Defensie
Luitenant-Kolonel
A.Q.H. Dijkhoorn

Londen 23 maart 1941

Mijn vrouw en ik kunnen niet goedkeuren, dat de Brigade de naam van onze dochter, “Prinses Irene” krijgt, zolang de officieren, die in de oorlogsdagen door hun defaitisme de achting van de troep hebben verloren, gehandhaafd blijven en zolang er een vrij groot aantal mensen maar rond hangt, zonder voor welke dienst ook goed te zijn.

(get. Bernhard)

No 1

WIJ WILHELMINA, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van ONZEN Minister van Oorlog van 22 augustus 1941, afdeling I, no. 5;

HEBBERN GOEDGEVONDEN EN VERSTAAN:

A. dat de in Groot-Brittannië en Noord-Ierland gevormde brigade der Koninklijke landmacht den naam zal dragen van “Koninklijke Nederlandsche Brigade “Prinses Irene”;

B. dat door ONS aan de Koninklijke Nederlandsche Brigade “Prinses Irene” een Vaandel zal worden uitgereikt.

Londen, 26 augustus 1941
(w.g.) WILHELMINA

De Minister van Oorlog a.i.,
(w.g.) Van Boeijen

Voor eensluidend afschrift: De Minister van Oorlog a.i.
Voor den Minister De Luitenant-Generaal (w.g.) J.F. v.d. Vijver

Voor eensluidend afschrift:
De Kapitein-Adjutant (w.g.) A. Dees

★ ★ ★

Zeven en twintig augustus 1941 brengen Koningin Wilhelmina en Prins Bernhard een bezoek aan de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”. In het kamp Wrotterleypark (Wolverhampton) reikt de Koningin het vaandel uit. “Het vaandel”, dat later wordt onderscheiden met “Het ordeteken”, vastgesteld voor een Ridder in de Militaire Willemsorde der vierde klasse”, in dit vaandel te mogen dragen:

St. Come 1944, Pont Audemer 1944, Berlingen 1944, Tilburg 1944, Hedel 1945. Dit zijn de plaatsen waar de hevigste gevechten door de Brigade zijn geleverd. Bij de uitreiking van het vaandel spreekt de koningin de manschappen toe. In mooie volzinnen, passend bij haar en die tijd, zegt ze: **Officieren, onderofficieren, korporaals en soldaten! Nadat wij op Vaderlandse bodem — tijdelijk — de wapens hebben neergelegd, zetten wij de strijd elders voort, beziel door de vaste onwrikbare wil te volharden tot Nederland weer vrij zal zijn.** Velen van u zijn, dikwijls met grote opoffering en levensgevaar, uit het Vaderland hierheen gekomen, terwijl Nederlanders, wonende in Groot-Brittannië, Canada en elders, zich bij u hebben gevoegd, gevolg gevend aan de oproep tot vervulling van hun plicht tegenover het Vaderland. Gij vormde aanvankelijk het Nederlands Legioen, thans de Koninklijke Nederlandse Brigade. Ik weet dat in u leeft dezelfde geest, die onze landgenoten in het Vaderland bezielt, die ontembare moed, die alle offers ten spijt, volhardt, totdat het einddoel bereikt is. Ik weet dat gij niet voor hen zult onderdoen als de tijd daar is, dat er een beroep zal worden gedaan om tezamen met uw kameraden van Zee- en Luchtmacht daadwerkelijk mee te werken tot bevrijding van het Vaderland. In dit vertrouwen heb ik u een vaandel toegedacht, zoals legeronderdelen in Nederland voeren. Op dit vaandel is aangebracht de naam van mijn kleindochter “Prinses Irene”, het Petekind van de Weermacht, wier naam ik met volle toestemming van haar ouders aan de Brigade geef. Kolonel (kol. inf. H.J. Phaff), in de volle overtuiging, dat Gij in de onder uw bevelen dienenden, de eer van dit u allen toevertrouwd kleinood onder alle omstandigheden zult hooghouden, overhandig ik u thans het Vaandel van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”. Vertrouwend op God, onze buigzame wil en de overwinning onzer bondgenootschappelijke wapenen, zal het u gegeven zijn als zegevierende bevrijders van Nederland met dit vaandel, “den NEDERLANDSCHEN BODEM te betreden”. Ik nodig u uit, met mij aan te heffen:

“LEVE HET VADERLAND”

27 augustus 1941

Ik weet het nog als de dag van gisteren, we staan opgesteld, wat rumoerig. Ik ben militair, maar mijn hart en nieren doen nog niet mee. “Wat moeten we met een vaandel?” Deze gedachte neem ik voor mijn rekening!

Springbok (oranjekleurig op khaki ondergrond). Werd gedragen door militairen uit Zuid-Afrika op linkermouw onder de Nederlandse leeuw

Mouwembleem voor geëvacueerde parachutisten bij KL in Engeland (oranje valscherf met zwarte koorden).

KL-mouwembleem in Engeland (oranjekleurig op khaki ondergrond).

Schouderembleem van de commando's van Nr 2 (Dutch) Troop (witte letters op zwarte ondergrond).

Mijn stemming en humeur hebben niets met rozen te maken. De schoonzoon enkele passen achter zijn schoonmoeder . . . “In de houding enz.” Ik denk, vergeef me, maar ik denk: “Ze lijkt op mijn grootmoeder, onze koningin, ietwat popperig met een hoedje.” Dit ontroert me . . . ik besluit me te warmen in haar aanblik.

“LEVE HET VADERLAND”

27 augustus 1941

(J. Beelaers van Blokland, toegevoegd hoofdofficier): voor de parade en vaandelduitreiking is er bij de troep een grote belangstelling. Wij staan met 900 man aange-treden. Ter opluistering versierden wij onze pantserwagens — bij de linker-koplamp — met een takje oranjebloesem. Staat heel aardig.

1942

De samenstelling van de Brigade klopt niet, funktioneert niet. Prins Bernhard heeft al eerder gezegd, dat daar verandering in moet komen. De Brigade wordt meer gezien als een reserve-eenheid, dan als een legeronderdeel dat straks ten strijde moet trekken. De mensen worden overgeplaatst naar de Commando's, koopvaardij, luchtmacht, geheime dienst. Daarbij worden veel mensen afge-keurd. De Brigade — volgens de Engelsen was het geen Brigade, nauwelijks twee bataljons. Maar Brigade . . . klinkt goed! “Dierbaar”.

1 januari 1943

De samenstelling van de Brigade: Staf. Verkenningsofdeling. Drie onafhankelijke Compagnieën. Een batterij Artillerie. Verbindingsafdeling (plus trein). Reserve (herstel-lings) afdeling. Medische staf. In deze samenstelling heeft de Brigade in 1943 en de eerste helft van 1944 geoefend, in weer en wind en geen weer, allerlei situa-ties, onder alle soorten condities. Ze zijn goed geoefend, goed voorbereid op hun “bijzonder” zware taak: de bevrijding van Nederland.

31 januari 1944

De sterkte van de Brigade toen: 59 officie-ren, 230 onderofficieren, 1008 korporaals en soldaten. “Een Brigadetje” dat landde op de stranden van Normandië bij Courseulles sur Mer. Toen de landingsoperatie van de geallieer-den 6 juni 1944 begon, was de Brigade met de kustbewaking belast. Aan het einde van de maand juni vertrok zij naar een tenten-kamp bij Narborough, waar oefeningen in groot verband werden gehouden, o.m. met de Belgische Brigade.

Landingsoefeningen

De troepen komen vanuit de zee binnen, moeten door de bagger kruipen om aan wal te komen. Aan de Normandische kust was het — afgezien van het vijandelijke vuur — beslist gemakkelijker.

29 juli 1944

Van het hoofdkwartier van de “een-en-twintigste” legergroep — generaal Montgo-mery — komt het bevel: twee officieren van de Brigadestaf moeten zich 2 augustus mel-den bij het commando van het Canadese “eerste” leger in Normandië. De Brigade wordt (spoedig) ingezet.

4 augustus 1944

Het Brigadestafkwartier, de verkenningsof-deling, en de Batterij artillerie worden inge-scheept op de Samvern, een Libertyschip.

6 augustus 1944

De gevechtstroepen vertrekken naar de Lon-dense Dokken om te worden ingescheept. “Op de valreep” komt de minister van oor-log Van Lidth de Jeude (hij werd op het allerlaatste moment gewaarschuwd) de Bri-gade uitwijken. Tot op de dag van vandaag kunnen de mannen van de Koninklijke Ne-derlandse Brigade nog zeggen: “Excellentie, belofte maakt schuld!” Bij invaliditeit, zei de minister (ter opbeu-ring), zal goed voor de mannen worden ge-zorgd. Hierover bestaan — en terecht — twijfels. De bepalingen van 1940 gelden nog. Bij het passeren van de Nederlandse grens (Valkenswaard) gaat het voor-oorlog-

se soldij weer in. Het Militair Gezag en de mensen die nog in Engeland blijven behouden hun buitenland-gevaren toelage. Dagorder van Koningin Wilhelmina: "Nu gij op het punt staat daadwerkelijk aan de strijd voor de bevrijding van het Vaderland deel te nemen, wens ik een kort woord tot u te richten. Vier jaren hebt gij dit grote ogenblik verbeid. Bijna vier jaren hebt gij u voorbereid tot de taak die u te wachten staat; jaren die niet alleen zullen blijken van nut te zijn geweest, maar zij hebben ook een geest van kameraadschap, van onderling vertrouwen gekweekt, die in moeilijke ogenblikken, die u wellicht te wachten staan, onontbeerlijk zal zijn. Schouder aan schouder strijdend met onze bondgenoten, gaat gij thans het Vaderland bevrijden van overheersing en dwingelandij. Mogen deze gedachten aan uw daden steeds de bezieling geven die u tezamen met onze bondgenoten als overwinnaars uit den strijd zullen doen treden. Ik vertrouw dat Gij allen Uw plicht zult doen en dat Gij de mooiste tradities van ons leger zult weten hoog te houden. God zegene u en onze wapenen!"

3 augustus 1944

Het is zo ver! De Brigade gaat naar de "Marshalling area" voor inschepping naar Normandië. De area, een groot kampeement, tenten en andere toestanden, waarin voor korte tijd geleefd en gelegerd wordt. Leightinstone area, aan de rand van Londen. Een ingang, de uitgang komt uit in een schip. Alles gaat snel. Wie een lief, een gezin achterlaat, kan niet meer schrijven. De eerste berichten gaan via de veldpost in Normandië.

6 augustus 1944

De ankers van de Libertyships worden gelicht. 's Nachts varen we de Theems af, Het Kanaal door . . . Ik (Ton Herbrink) ben officier van de wacht. Bij het eerste ochtendgloren: ongelooflijk . . . al die schepen, al die nationaliteiten. Ook angstig: als er nu Duitse vliegtuigen overkomen . . . We gaan voor anker, even buiten Arromanches. Men is bezig Mulberryhavens te maken voor de ontschepping. Enorme ballons hangen aan stalen kabels, om te voorkomen dat vliegtuigen op de schepen en troepen duiken.

8 augustus 1944

In Engeland is ons geleerd hoe belangrijk camouflage is. Tot onze schrik en verbazing wordt ons een "Transit Camp" aangewezen, een groot stoppelveld op een heuvelrug. Er was geen andere mogelijkheid om te bivakkeren. Het front was beperkt, een vijftig kilometer diep. De landingseenheden houden een periferie, daarachter worden steeds meer troepen ingepompt om de uitbraak uit dit bruggehoofd te ondernemen. De loop van het front gaf de beroemde zak van Falaise te zien, waarin het Duitse 5e pantserleger en het 7e leger in groot gevaar waren gebracht.

12 augustus 1944

De Brigade neemt het front over van de 6e Airborne divisie, in de omgeving van Breuille, beter bekend als Kasteel St. Come en Hell-fire Corner. In het vaandel prijkt de naam St. Come.

St. Come is de eerste opgave, daardoor onwennig, misschien de meest irriterende van de hele campagne. Je kunt nauwelijks buiten de loopgraven komen of er wordt geschoten door een sniper. Het krioelt van de patrouilles, van eigen eenheden en van de vijand. Niet zenuwachtig worden, de hersens er bij houden. Het is aardig gelukt, die twaalfde augustus 1944.

Zondag 6 augustus 1944

Het is in Engeland haast niet anders geweest of wij werden op zondag verplaatst. Deze zondagmorgen om 02.30 uur reveille. Om 05.00 uur verlaat de hele Brigade het "prikkeldraad", richting Londense Dokken. De weg is versperd door een neergekomen en ontplofte "doodle bug" (vliegende bom). Een Engelsman veegt — zingend — glas van de straat. (Bart van Vliet) Ik vraag hem: "What about the casualties?" Hij zegt: "As far as we know, one dead." In het donker ligt het Amerikaanse Lan-

*O God our help in ages past
Our hope for years to come
Our shelter from the stormy blast
And our eternal home.*

Ik bleef lang aan dek.

Normandië 8 augustus 1944

Tegelijk met ons landt de Belgische Brigade, om van de talloze andere Geallieerde onderdelen niet te spreken. Een niet ingewijde toeschouwer kan zich afvragen, hoe uit die enorme warwinkel van auto's, motorfietsen, soldaten, ducks, vrachtwagens, kanonnen, carriers enz., die met razende snelheid van 's morgens vroeg tot 's avonds laat op de smalle stranden gedeponeerd

dingscraft 416. Hierop en hierin embarkeerde de 11e Gevechtsgroep. Ik ga om 10.45 uur aan boord. Even daarvoor viel another doodle bug, nu vlak bij ons. We varen langzaam de Theems af. Men wijst mij de rivier de "Medway", eens door onze Admiraal De Ruyter opgevaren. Aan de monding van de Theems gaan we voor anker. Het is prachtig weer! 19.00 uur wordt het anker gelicht. Wij varen langzaam naar de kust. Uit de scheepsradio klinkt het BBC koor:

worden, ooit weer normale militaire onderdelen kunnen worden geformeerd. Een ingenieus verkeerssysteem is echter ontworpen, dat tot resultaat heeft, dat tegen de avond onze Brigade volkomen intact verzameld staat op twee grote vlakten, juist onder de kust, die bekend staat onder de code-namen: "Goldsmith" en "Archie". (Robert Fack)

6/7 augustus 1944

Tussen hemel en water.
Kameraden en vijand.
"Gods wil en Gods beschikking".
Noodlot en geluk.

Deze top in mijn leven is hoger dan de hoogste top van de Pyreneeën. Ik sta aan de voet van een nieuw begin. Ik kan me haasten, ik kan talmen . . . er is niemand meer die op me wacht. Ik leef! Ik draai mee in de waanzin van het leven. Deze wonderlijke zomernacht zou ik willen liefhebben . . . lief . . . (NN).

Hanny S.R. Meijler

(In het voorjaar van 1984 zal bij uitgeverij "De Bezige Bij" te Amsterdam een boek over de Prinses Irene Brigade verschijnen met als titel: "MANNEN IN DE PRINSES IRENE BRIGADE 1940 - 1945", door Hanny S.R. Meijler.)

Beknopte geschiedenis van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

De Irene Brigade is opgericht en samengesteld uit militairen welke na de Duitse inval in mei 1940 ontkwamen naar Engeland, Engelandvaarders, Nederlanders welke in Engeland, Amerika, Canada en Zuid-Afrika werden gerecruteerd en vrijwilligers.

Pogingen om tot een komplette brigade (regiment) te komen, versterkt met een artillerie en een tank-onderdeel waren niet succesvol.

Uiteindelijk bestond de brigade uit:

Hoofdkwartier, drie "Combat teams" compagnieën met machinegeweren, mortieren, antie-tank geschut en lichte luchtdoel artillerie, een verkennings onderdeel (met pantserwagens), een artillerie batterij en de trein (vrachtwagens etc.). Bovendien was er een aanvullingscompagnie gevormd met de bedoeling de brigade te velde te volgen. De tweede gevechtsgroep bestond hoofdzakelijk uit mariniers welke in Amerika waren getraind.

In juli 1943 werd de brigade (onder commando van luitenant-kolonel A.C.de Ruyter van Steveninck) toegevoegd aan de 21 Army group (onder commando van generaal Montgomery).

Vanaf toen trainden ze samen met Britse onderdelen en werden ingezet bij de bewaking van de Britse kust in de omgeving van Harwich.

Op 6 augustus 1944 werd ingescheept en om op 7 en 8 augustus werd de frontlijn-positie ingenomen. Van 17 tot 31 augustus nam de brigade deel aan de opmars naar de Seine en op 26 augustus veroverde zij als eerste Pont Audemer.

Was de brigade aanvankelijk toegevoegd aan het 1e Canadese leger gedurende de opmars over de Seine, op 5 september werd zij overgeplaatst naar het 2e Britse leger en na een snelle opmars via Brussel en Leuven werd het Albert kanaal bij Beeringen bereikt, waar de brigade actief deelnam aan de strijd.

Tijdens de operatie "Market Garden" werd de brigade overgeplaatst naar Grave, dit geschiedde op 20 september en verrichte daar bewakings- en verkenningsdiensten o.a. in het land van Maas en Waal. Tot 17 oktober. Op deze datum werd de brigade overgeplaatst naar het Wilhelmina kanaal ten zuiden van Oirschot en toegevoegd aan de 51e divisie. Zij nam deel aan de operaties waarbij de Duitsers verdreven werden uit centraal en West-Noord Brabant. Op 25 en 26 oktober werd een aanvalspositie ingenomen bij Broekhoven na aanhoudende aanvallen op Tilburg.

Na de val van Tilburg werd de brigade verplaatst naar Weelde (B), Rijen en Raamsdonk. Dan, van 5 tot 11 november kreeg ze de opdracht de Maas in de omgeving van Waalwijk te bewaken. Op 9 november werd de commandant bevorderd tot de rang van kolonel.

Nadat de brigade was overgeplaatst naar Wuustwezel in België (11 nov.), werd zij verplaatst naar Zeeland, waar zij gedurende de gehele winter bewakings- en verkenningsdiensten uitvoerde, vooral Walcheren en Noord-Beveland. Gedurende deze periode werd de brigade toegevoegd, respectievelijk de 52 British Commando-brigade tot 23 maart 1945 en tot het "Nederlandse district".

In maart, bij haar bezoek aan Walcheren, bezocht Hare Majesteit koningin Wilhelmina de brigade.

Het mariniers contingent verliet de brigade op 31 maart, hetgeen resulteerde in het opheffen van de verkennings-unit. Tussen 10 en 14 april, toen de geallieerde opmars in Oost-Nederland en Duitsland in volle gang was, werd de brigade samen met een bataljon van de Belgische brigade verplaatst naar het district Heusden/Hedel.

De brigade was toegevoegd aan de 116th Mariniers brigade en veroverde op 23 april een bruggehoofd in Hedel voor de aanval op de Bommelerwaard.

Zij wist dit bruggehoofd, ondanks hevige tegenaanvallen van de Duitsers te behouden, doch de aanval op de Bommelerwaard kon niet worden geëffecteerd, waardoor er orders kwamen het bruggehoofd prijs te geven.

Na de kapitulatie van de Duitsers op 5 mei 1945, werd de brigade overgeplaatst naar Wageningen en op 8 mei trok ze als eerste geallieerd onderdeel Den Haag binnen. In december 1945 werd de Irene brigade ontbonden en op 15 april 1946 werd het garde regiment fuseliers Prinses Irene opgericht, welke de tradities van de brigade voortzet.

De brigade bestond uit 1294 man waarvan er 45 sneuvelden.

Stichting tot Behoud Collectie Irene Brigade

Na vele jaren speuren en werken op het terrein van de geschiedenis van de Brigade, is Hans Sonnemans uit Best in het bezit gekomen van een grote collectie uniformen, uitrusting, wapens, allerlei documentatie en foto's van de Irene Brigade. Vele schonken hun laatste tastbare herinneringen aan hun Brigade-tijd aan hem en dit werd dan enthousiast opgenomen in de collectie. Het materiaal werd dan onder andere gebruikt bij tentoonstellingen, zodat ook het grote publiek met de Irene Brigade kon kennismaken (al is dat dan wel wat laat).

Inmiddels is de collectie uit historisch oogpunt zo waardevol geworden dat de verantwoording om alles bijeen te blijven houden, niet meer verantwoord is. Daarom ontstond het idee om een Stichting op te richten.

Deze Stichting zal dan geen eigenaar worden, maar meer optreden als een commissie van toezicht. Ze zal onder meer een lijst bijhouden van alle schenkingen en er zo op toezien dat alles ook inderdaad binnen de collectie blijft. Verder zal ze moeten zorgen, dat indien de huidige eigenaar niet meer tot beheer in staat is, het geheel overgaat naar een instelling die hier wel voor kan zorgen. Het stichtingsbestuur zou zich verder in kunnen zetten voor het vinden van een permanente expositieruimte. Dit alles, om alle schenkers de garantie te geven dat hun materiaal altijd zorgvuldig zal worden bewaard.

Het bestuur van de te vormen stichting zal gaan bestaan uit oud-brigadeleden, terwijl ook de commandant van het Garde Regiment Fuseliers "Prinses Irene" hierin zitting wil nemen.

De heer M.van Hooff, A.v.d.Geijn, pater J.Laureijssen en prof.dr.H.A.van Oort zijn oud-brigadeleden die al hebben laten weten helemaal achter dit idee te staan.

vereniging van Indië-bataljons Garderegiment Prinses Irene

Voorzitter: H. Vleeming, St. Willebrorduslaan 8, 6931 ES Westervoort, tel. 026-3118271.
Secretaris: Th. J. van Alst, Nic. Beetsstr. 29, 6901 LW Zevenaar; tel. 0316-524002
e-mail: t.alst@upcmail.nl
Penningmeester: W.G. ter Horst, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen, tel. 0575-519207
e-mail: wg.terhorst@chello.nl. Bankrekening: abn-amro 53.25.60.396.
Ingeschreven K.v.K. Eindhoven onder nr. 40240403.

JAARVERGADERING IN 2012

Tekst: Theo van Alst

De jaarvergadering van de VOSIB GRPI zal in 2012 gehouden worden op

woensdag 7 maart 2012, aanvang 13.00 uur.
in het gebouw “De Treffer”, kamer 308,
van de Generaal Majoor de Ruyter van Steveninck kazerne te Oirschot.

U wordt om 12.00 uur verwacht in het KEK gebouw.
Hier wordt u een gratis lunch aangeboden door het DB.

Deze vergadering is zeer belangrijk, daar ons in de nabije toekomst vele veranderingen te wachten staan.

Noteer nu alvast bovengenoemde datum.

Ieder comité ontvangt t.z.t. een uitnodiging met jaaroverzichten.

Met Irene groeten

Th. van Alst secretaris

SOBATS OPGELET!

Tekst: Harry Vleeming

Het jaar 2011 is voor ons Veteranen in snel tempo weer bijna gepasseerd.

Gaarne willen wij als Dagelijks Bestuur van de vereniging Oud Strijders Indië - bataljons van het Garderegiment Prinses Irene van de gelegenheid gebruik maken om u allen goede kerstdagen te wensen, alsmede een prettige jaarwisseling en een voorspoedig en bovenal gezond 2012.

Op woensdag 19 september 2012 organiseren de reünie - commissies van het 4e, 5e, 6e en 7e Bataljon gezamenlijk hun laatste en afsluitende reünie. Bedoelde reünie vindt plaats (alles onder één dak) in het mooie bekende gebouw van de Generaal-majoor De Ruyter van Steveninck - kazerne te Oirschot.

Noteer alvast deze datum in uw agenda; te zijner tijd volgt de uitnodiging en het programma.

Ik hoop dat vele Sobats hierop zullen reageren en zich bij de aankomende reünie laten zien en horen, zodat de werkzaamheden door de vrijwilligers niet tevergeefs zijn geweest. Nogmaals, het organiseren van zo'n dag vergt veel werk en daarom geeft het veel plezier en voldoening als men een grote groep kan verwelkomen. Vanaf het jaar 2013 zal de nieuwe Vereniging van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene (VVGFP) de totaal reünie - werkzaamheden van ons overnemen.

Vertegenwoordigers van 4, 5, 6 en 7 Irene
Van Li.naar Re. Wim ter Horst 5 en 7 Irene; Harry Vleeming 6 Irene; Theo van Alst en Jan Beckers beiden 4 Irene.

Het vorenstaande houdt echter wel in dat de jaarlijkse reünie met plechtige en eerbiedige dodenherdenking bij het monument voor u gewaarborgd blijft.

vierde bataljon GRPI

Garderegiment

1946-1950

Reünie Commissie

4e Bataljon

Reünie Comité 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene

Voorzitter: J.K. Kerssemakers, F.J.Thielpark 131, 5707 BZ Helmond,
Tel 0492 - 524366, juan111@hetnet.nl

Secr./Penm.: Th.J. van Alst, Nic. Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar;
Tel. 0316 - 524002, e-mail: t.alst@upcmail.nl

Kazerncontact: J.T.J. Beckers, Mgr. De Haasstraat 27, 5521 TA Eersel,
Tel. 0497 - 513218, e-mail jtj.beckers@kpnplanet.nl

Lid: M.W. Knoll, Achter de Raaf 69, 4102 DD Culemborg, Tel. 0345 - 520853

Lid: B. Petersen, Van Pallandtdreef 20, 4101 KC Culemborg, Tel.0345 - 520887

NU EENS GEEN VERHAAL OVER BOMMEN EN GRANATEN

Tekst: Jan Baas, M.T. Staf Cie. 4e bataljon Garde Regiment Prinses Irene

Het was 20 december 1947 toen ik s' avonds met lange Siem (Sirnon Beuving) in Balongbendo aan tafel zat om een brief naar huis te schrijven toen ik bij Siem een foto zag liggen van een leuk meisje. Op mijn vraag wie dat was kreeg ik het antwoord: "Dat is mijn nichtje die in Stadskanaal woont". Direct daarop stelde Siem de volgende vraag: "Wil jij haar misschien eens schrijven, want ik heb teveel correspondentie." Mijn antwoord was ja, dat wil ik wel en kreeg het adres. Haar naam was Sientje, haar leeftijd 17 jaar.

En zo stuurde ik haar mijn eerste kleine luchtpostblad en maakte mij bekend wie ik was, zoals dat ik als Siem ingedeeld was bij de M.T. Vanaf die tijd

stuurdten wij elkaar 2 genummerde brieven per week. Ondanks wij elkaar nooit hadden gezien, gingen wij elkaar kennen.

Als ik haar 73 ste brief in 1948 ontvang, lees ik dat Sientje met de Kerstdagen bij mijn ouders in Amsterdam was geweest. Ze had kennis~gemaakt en samen waren ze naar het theater Carré geweest. Inmiddels schreven mijn ouders dat ze Sientje toch wel een leuk meisje vonden. In mijn brieven aan Sientje schrijf ik maar niet welke nare tijden wij meemaken, zoals dat ik met de Ford van Siem op een mijn was gereden op de weg Blitar - Wlingi. Ik had namelijk die Ford van Siem tijdelijk moeten overnemen omdat onze Luit hem straf had gegeven.

Zoals altijd had Siem weer eens te hard gereden. Ik kwam er heelhuids vanaf, maar Siem was zijn Ford kwijt.

Februari 1950 laat Sientje weten dat ze in Amsterdam heeft gesolliciteerd voor een betrekking als huishoudelijke hulp bij de familie Schokking. Meneer Schokking was een broer van de Minister van Oorlog, en Sientje krijgt die baan zodat ze in Amsterdam zal zijn als wij weer “thuiskomen”.

Zoals alle lezers van het 4e Bataljon Prinses Irene weten vertrekken wij met het m.s. Georgic op 3 maart 1950 vanaf Batavia, dat nu Jakarta heet. De stemming is goed aan boord, ik schrijf mijn laatste brief aan Sientje, die ik op 12 maart in Aden kan posten. Het is nummer 240. Als wij weer op volle zee varen, wordt mijn naam omgeroepen door de scheepsomroep, met het verzoek bij de aanwezige dominee te komen. Wat ik dan te horen krijg, is onvoorstelbaar, mijn moeder zou op 10 maart zijn overleden.

Later blijkt, toen meneer Schokking dit hoorde, hij zijn broer had gevraagd mij met spoed thuis te laten komen, maar omdat we op volle zee zaten, was dat onmogelijk.

Van de rest van de reis kan ik me weinig herinneren, alleen de droevige thuiskomst.

Ik had me de ontmoeting met Sientje anders voorgesteld, maar heb wel veel steun van haar gehad om alles te verwerken. Erg was ook dat mijn moeder zich zelf het leven had ontnomen!

Om het verhaal af te ronden, wij trouwden in het jaar 1951 en kregen 2 kinderen, een meisje en een jongen. Afgelopen 10 maart waren wij 60 jaar gehuwd. In 1980 ben ik samen met Sien terug geweest naar de plaatsen waar wij de in de jaren 1947 tot 1950 zijn geweest.

Het onderlinge contact met de M.T. makkers is altijd goed gebleven, helaas zijn er momenteel 21 overleden, Simon Beuving al in het jaar 1965.

GEZAMENLIJKE REÛNIE OP WOENSDAG 19 SEPTEMBER 2012

Reeds enkele jaren hebben onze Comités een re  nie als duo georganiseerd. Het 5e en 6e Bataljon is als eerste hiermede begonnen in 2007 en het bleek een succes!!

In 2009 kwamen de veteranen van het 4e en 7e voor het eerst samen bijeen en ook dit bleek een groot succes!!!!

Voor beide bijeenkomsten waren goede, weldoordachte afspraken natuurlijk heel belangrijk.

Combi re  nie 4 en 7 Irene

Nu zijn we weer een paar jaar verder - en ook ouder - en dat houdt in dat we in 2012 alle Irene – Indië - veteranen samen oproepen deel te nemen aan deze laatste re  nie georganiseerd door eigen bekende Comités.

Tekst: Theo van Alst

De datum is reeds vastgelegd namelijk

woensdag 19 september 2012

en zal zoals gebruikelijk, plaatsvinden in de Legerplaats Oirschot.

Hier staat immers ons Irene monument en kunnen wij daarbij al onze ruim 90 achtergeblevenen herdenken. Ieder jaar is dit weer een indrukwekkende plechtigheid.

Na deze Reünie zal onze nieuwe Vereniging - VVGFP - Vereniging van Veteranen Garde Fuseliers Prinses Irene - de jaarlijkse Reünie van onze Indië gangers organiseren zolang hieraan uiteraard behoefte bestaat.

Wij hopen woensdag 19 september op een grote, overweldigende opkomst. De uitnodiging ontvangt u in de zomermaanden 2012.

Noteer deze datum echter nu reeds in uw nieuwe agenda.

Rest mij nog u allen, namens ons Comité, prettige Kerstdagen en alle goeds in 2012 toe te wensen.

vijfde bataljon GRPI

Re  niecommissie 5-GRPI

Tijdelijk contactpersoon: W.G. (Wim) ter Horst, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen

wg.terhorst@upcmail.com

Bankrekening ABN - AMRO 53.25.60.396 t.n.v. de Ver. Oud Strijders Indië Bataljons GRPI

Tekst: Wim ter Horst

Sobats van 5 Irene,

Zoals bij u allen bekend, is het bestuur van uw re  nie commissie per 1 januari 2011 gestopt met zijn werkzaamheden. Als penningmeester van de VOSIB ben ik tijdelijk als waarnemer opgetreden. In 2011 was dat geen enkel probleem, omdat er geen Bataljons reünies georganiseerd zijn i.v.m. met de grote Regimentsre  nie die op 14 mei 2011 heeft plaatsgevonden. U hebt daarvoor allemaal een uitnodiging ontvangen.

Na deze Regimentsdag is door het DB van de VOSIB (zijnde H. Vleeming 6 Irene, Th. Van Alst 4 Irene en W. ter Horst 7 Irene en 5 Irene) het besluit genomen om in 2012 nog éénmaal een gezamenlijke re  nie te organiseren voor deze 4 Bataljons.

Deze zal plaats vinden op

woensdag 19 september 2012 te Oirschot.

Noteer deze datum al vast in uw agenda. Wij hopen op een grote opkomst.

U krijgt allen in het komende jaar persoonlijk een uitnodiging om die dag mee te beleven.

Na deze afsluitende (door oudjes voor oudjes) re  nie zullen de desbetreffende commissies hun organiserende taken overdragen aan de VVGFP. Dat is de Vereniging Veteranen van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene die per 1 januari 2010 is opgericht .

Deze Vereniging bestaat uit “jonge” Veteranen en zij zal er o.a. voor zorgen, dat zo lang als nodig is jaarlijks een re  nie wordt gehouden voor ons als Indië Bataljons.

Ons fraaie Regimentsblad de Vaandeldrager blijft gewoon verschijnen, maar u begrijpt ook wel dat hieraan een prijskaartje hangt. Een (vrijwillige) bijdrage van    15,– per jaar wordt dan ook zeer op prijs gesteld.

Het reüniecomité van het 6e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene wordt gevormd door:

Voorzitter: Harry Vleeming, St. Willebrorduslaan 8, 6931 ES Westervoort, tel. 026-3118271.

Secr/Penn: Frans Sturm, Adr. v/d Horststraat 28, 1065 GX Amsterdam, tel. 020-6171262. Email: f.sturm@kpnplanet.nl

Piet Peters, Kasteelsepad 7, 6686 EX Doornenburg, tel. 0481-423410.

Postbank: 755584848 ten name van F. Sturm Adr. v/d Horststraat 28, 1065 GX Amsterdam

Tekst : Frans Sturm

Als ik op deze regenachtige dag bezig ben om voor ons Regimentsblad de Vaandeldrager een stukje te schrijven, moet ik denken aan de tijd dat ik voor militaire dienst werd opgeroepen.

Mijn gedachten gingen uit naar wat er zou gaan gebeuren in mijn nog jonge leven.

De dag begon met een treinreis naar Arnhem. Daar werden wij opgevangen en naar de Menno van Coehoorn kazerne gebracht.

We kregen er een gevechtsopleiding. Toen deze was afgesloten, volgden er allerlei opleidingen voor diverse functies, zoals verpleger, chauffeur en verbindingsdienst.

Na deze afronding kregen wij te horen dat we werden uitgezonden naar Nederlands Indië.

Wij kregen veertien dagen verlof, waarna wij vertrokken met de s.s. Waterman.

Na een rustige vaart met veel zeezieken kwamen wij aan in Priok.

Toen werd het tijd voor ontscheping en werden wij naar onze post gebracht. Dit werd Krawang voor de chauffeurs en de verpleegkundigen en andere onderdelen. Hier zou het echte werk moeten beginnen, maar de eerste paar weken werd met sport en met het opknappen van het kampement de tijd nuttig besteed.

Nadat er wat dagen voorbij waren gegaan, werden de chauffeurs naar Tjimahi overgeplaatst om de opleiding af te ronden en examen te doen.

Tot zover dit verslag en aansluitend geef ik u hierbij nog enige mededelingen voor het komende jaar.

1^e. Onze eerstvolgende reünie houden wij op 19 september 2012. Dit wordt een gezamenlijke reünie van 4, 5, 6 en 7 Irene en zal plaats vinden in het KEK gebouw van de Gen. Majoor de Ruyter van Steveninck kazerne te Oirschot. Nadere mededelingen volgen nog, maar noteert u deze datum alvast in uw agenda.

2^e. Wij vragen uw aandacht voor het volgende. Als u de Vaandeldrager wilt blijven ontvangen maakt u dan s.v.p. vóór 1 maart 2012 € 12,00 over op rekening nr. 75.55.84.848 ten name van F. J. M. Sturm te Amsterdam. Bij voorbaat onze hartelijke dank.

3^e. Mocht u de Vaandeldrager niet meer op prijs stellen, meldt dit dan even bij uw secretaris F.J.M. Sturm.

Ter afsluiting wenst de Reünie Commissie van 6 Irene (Harry, Piet en Frans) u en de uwen prettige Kerstdagen, een goede jaarwisseling en een voorspoedig en vooral gezond 2012 toe.

Reüniecommissie van het 7e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene,
Wim ter Horst, Secretaris/Penningmeester, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen,
Tel. 0575-519207, wg.terhorst@chello.nl.

Teus Meijer, (Sociaal contactpersoon voor de regio Zuid West Nederland)
Stationsweg 54 F 3233 CT Oostvoorne. Tel. 0181- 485089.

Sjaak Besteman, (Sociaal contactpersoon voor de regio Noord West Nederland)
Druckerstraat 31, 1814 RG Alkmaar. Tel. 06-29041313.

Postbankrekening: 4347 en Bankrekening: 43.89.98.499 beiden ten name van Bataljon Berdjalan, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen.

OORKONDE VOOR DE HEER MART VAN BREE

De heer Mart van Bree wonend in Maastricht werd op 29 September onder valse voorwendsels naar het verzorgingstehuis in Maastricht gelokt omdat de Regimentscommandant een bezoek zou brengen aan onze gewonde Sobat Nico Vrijens van het 7e Bataljon GRPI. Hij was hier ook voor uitgenodigd omdat hij al jaren de mantelzorg verricht voor onze Sobat.

Na gezellig een stuk Limburgse vlaai gegeten te hebben nam de regimentscommandant het woord en al snel werd het de heer Van Bree duidelijk dat het eigenlijk om hem ging. Aan hem werd een oorkonde uitgereikt waarin de commandant zijn erkentelijkheid betuigde aan de heer Mart van Bree voor de onvoorwaardelijke zorg die hij als mantelzorger voor onze gewonde Sobat Nico Vrijens van het 7e Bataljon GRPI gedurende de afgelopen 15 jaar heeft verricht. De broederschap die hij nog immer betoont aan een oud-strijder van ons Garderegiment door zijn bijna dagelijks bezoek aan Nico Vrijens en het omdenken voor zijn geestelijk en lichamelijk welzijn en de onbaatzuchtige manier waarmee hij invulling geeft aan zijn functie als mantelzorger en de grote steun die hij daarmee betoont voor het Garderegiment Prinses Irene en het 7e Bataljon GRPI is heel bijzonder. Nico en Mart waren erg geraakt door dit gebaar en konden het ook enorm waarderen. Wij als regiment zijn er blij dat er mensen zijn zoals Mart.

NADEREND AFSCHEID VAN EEN REÜNIE COMITÉ

Het is meer dan 30 jaar geleden dat wij gestart zijn met het organiseren van reünies voor diegenen die gediend hebben bij het 7e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene.

Na terugkomst uit de Tropen (1950 en 1951) heeft het 28 jaar geduurd voordat er op Bataljons niveau iets werd georganiseerd. Het begon eind 1979 met het aanhechten van de namen "West- en Oost Java" aan het Regimentsvaandel als een herinnering aan de Indië tijd van 5 Bataljons van het Regiment die na 1945 werden uitgezonden naar het toenmalige Nederlands Indië en hun deelname aan - en activiteiten in de Politionele Acties die daar hebben plaatsgevonden. Ons Bataljon kwam in oktober 1949 aan in

Emmahaven (bij Padang) op Sumatra en toen waren deze acties inmiddels verleden tijd.

Wij kregen een meer humanitaire taak voornamelijk op Nieuw Guinea en later in Soerabaja.

Vanuit het Ministerie van Defensie werden we uitgenodigd om de plechtigheid van het aanbrengen van de Vaantjes aan het Regimentsvaandel bij te wonen in de kazerne te Schalkhaar. Deze uitnodigingen waren allen geadresseerd aan ons inscheping adres, dat dateerde van 1949. Die van mij was geadresseerd als volgt:

Dpl. Soldaat W.G. ter Horst D 3 te Varsseveld.

Tussen 1949 en 1979 was dit adres gewijzigd in Sin-

Van links naar rechts: Cees Pouw, Henk Krist, Ton Brugman, Gor Huyben en Wim Bruger

derenseweg 18 te Varsseveld.

Gelukkig woonde mijn oudste zus nog in het ouderlijk huis en was de beheerder van het postkantoor een oud-klasgenoot van mij, waardoor de uitnodiging toch nog op de goede plek terecht kwam. Dit was echter lang niet bij alle Bataljonsleden het geval en dat resulteerde in een (lage) opkomst. Ongeveer 75 sobats van 7 Irene waren die dag present in Schalkhaar.

Tijdens deze bijeenkomst werd de wens te kennen gegeven om zo snel mogelijk een eigen bataljons reünie te organiseren. Een aantal actievelingen, zoals Cees Pouw, Henk Krist, Ton Brugman, en Wim Bruger hebben de koppen bij elkaar gestoken en een groot aantal oude sobats weten op te sporen, zodat wij begin 1980 onze eerste bataljons reünie in Schalkhaar hebben gehouden. Het bestuur werd later aangevuld met Gor Huyben en bestond toen dus (nog) uit een vijftal personen. Een enorme opkomst was het gevolg, meer dan 300 mensen, waardoor de beschikbare ruimte in de kazerne veel te klein bleek. Het was echter een reünie om nooit te vergeten. We hadden elkaar bijna dertig jaar geleden voor het laatst gezien maar de klik die er in 1949 was, was er gelijk weer. Het was grandioos.

Er volgden nieuwe reünies. Vanwege de grootte van de zaal in Schalkhaar weken we uit naar de Vee-markthallen in Utrecht. Wie herinnert zich niet de humor- en gloedvolle toespraken van Cor Labree, in die tijd Burgemeester van Barneveld. Een afvaardiging van de Johan Willem Friso Kapel, de Indische dansgroepen, de live muziek en de beschikbare dansvloer, waarvan in de beginjaren royaal gebruik van werd gemaakt. En natuurlijk niet te vergeten het optreden van Wieteke van Dort in haar creatie als “tante Lien”.

Eind tachtiger jaren kwam er vanuit Defensie eindelijk een begin van erkenning van de oud Indië Militairen, met o.a. een Reünie Faciliteiten regeling. Deze hield o.a. in dat (Indië) Veteranen één keer per jaar een reünie konden organiseren op een Militaire locatie, waarbij Defensie een bepaald bedrag per deelnemer bijdroeg in de kosten. Dit was de reden dat wij vanaf die tijd zijn uitgeweken naar de Legerplaats Harskamp.

In het kader van het eerder genoemde begin van erkenning kreeg aldaar een groot aantal leden van ons Bataljon alsnog in 1991 het Ereteken voor Orde en Vrede uitgereikt.

Het duurde echter zelfs tot 1995, voordat wij het Nieuw Guinea Herinneringskruis kregen uitgereikt. Met het uitreiken daarvan was bij thuiskomst in 1950 c.q. 1951 nogal wat misgegaan.

De contacten met het Regiment (GFPI) werden steeds hechter, onze reünies werden verplaatst naar Oirschot, waar wij altijd van harte welkom waren en waar de ceremoniële dodenherdenking, compleet met Vaandelwacht en een peloton actief dienende fuseliers, zeer waardig verliep. Tot op de dag van vandaag houden we nog steeds onze reünies in Oirschot en dat zal zo blijven zolang de Fuseliers daar hun thuisbasis houden. Alleen de organisatie van zo'n dag komt in andere handen.

Lt .gen J. F. G. A. M. Maas spelt Wim ter Horst het NGH kruis op.

Met het klimmen der jaren kregen ook de reünies een ander karakter, er waren geen optredens meer, live muziek werd afgeschaft er werd niet meer gedanst. Alleen onze verloting is altijd gebleven tot en met onze gecombineerde reünie met 4 Irene in 2010. Maar niet alleen het karakter van de reünie veranderde, ook de reünie commissies veranderden, zij werden uitgedund. Het is bij alle commissies hetzelfde, ook bestuursleden overlijden helaas en nieuwe zijn er op onze leeftijd niet te vinden. Ons bataljon kent nog maar één bestuurder. Gelukkig heeft het Regiment dit in het verleden wel voorzien en per 1 januari 2010 is de VVVGFPi opgericht, voluit: Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Het bestuur bestaat uit Jonge Veteranen en is aangevuld met een lid van de Brigade (gen. bd R. Hemmes) en een lid van de Indië Bataljons (W.G. ter Horst).

In onderling overleg tussen 4, 5, 6 en 7 Irene is nu het besluit genomen om in 2012 nog éénmaal zelf een reünie te organiseren (dus door en voor de oudjes). Dit wordt dan een gezamenlijke reünie voor deze 4 Bataljons. We verwachten dan een opkomst van 250 à 300 personen. De datum is al besproken en is woensdag 19 september 2012.

Locatie KEK gebouw gen. maj. de Ruyter van Steveninck kazerne in Oirschot.

Noteer deze datum alvast in uw agenda.

Na deze reünie zullen de nog resterende leden van de 4 Reüniecommissies per 1 januari 2013 hun organisatorische taken overdragen aan het bestuur van de VVVGFPi en deze jonge garde zal, zo lang als maar nodig is, ervoor zorgen, dat er jaarlijks een reünie voor de Indië Bataljons wordt gehouden.

Tot slot wil ik graag u allen, namens 7 GRPI, heel goede Kerstdagen en een voorspoedig en vooral gezond Nieuwjaar toewensen.

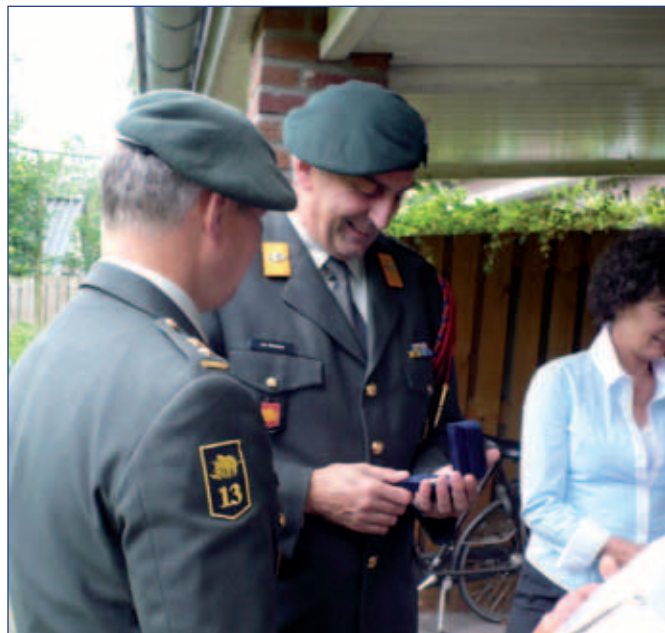
bataljonsflitsen

Door regiments- en bataljonsadjutant C. van der Krieken.

Brigadesportdag

Tijdens de jaarlijkse Brigade Sportdag op 15 sept 2011 heeft 17 Painfbat GFPI zich weer van zijn beste kant laten zien. Voor de 2e maal achter elkaar wist de C Cie beslag te leggen op de Rhino Challenge bokaal. De A Cie was met 1 punt achterstand een goede tweede.

Afscheid majoor Toon de Bresser

Op 8 september is majoor der Fuseliers Toon de Bresser met FLO gegaan. Iedereen kent Toon natuurlijk veel beter als de adjudant de Bresser die in de negentiger jaren Regiments- en Bataljonsadjutant was van 17 painfbat GFPI. Zijn afscheidsre-

ceptie was in Oirschot maar helaas hadden de Regimentscommandant en Adjudant verplichtingen in Den Haag waar de jaarlijkse Gardeborrel gehouden werd. Om toch Toon de juiste aandacht te geven, die hij verdiend als een van de iconen van het regiment, werd besloten om bij Toon thuis langs te gaan en hem daar te feliciteren en te bedanken voor alles wat hij voor het regiment betekend heeft. Toon was zeer content en verrast door dit bezoek.

Regimentsmaaltijd

Op 15 sept was ook weer de jaarlijkse regimentsdiner van de VVOGFPI. Zoals altijd was dit weer een uitermate gezellig diner waarbij saamhorigheid en esprit de corps bij onze officieren weer stevig aangehaald werd.

Bezoek vaste Kamercommissie

Op 3 oktober was de vaste Kamercommissie op bezoek bij het bataljon. Tijdens dit bezoek kreeg de vaste Kamercommissie een goede indruk van de

mogelijkheden van een pantserinfanteriebataljon en werd nogmaals het belang van de pantserinfanterie binnen de krijgsmacht benadrukt.

Onderofficiersdag 17 Painfbat

Op 20 oktober hebben de onderofficieren van het bataljon hun jaarlijkse onderofficiersdag gehouden. Het ochtendprogramma stond in het teken van hoe we elkaar als onderofficier kunnen begeleiden en beter kunnen maken. 's-Middags was de jaarvergadering van de Regiments Onderofficiers Vereniging, deze werd afgesloten met een gezellig samenzijn waarbij we ook een detachement van onderofficieren van onze Belgische zustereenheid Bataljon Bevrijding-5e linie konden verwelkomen.

Afscheid Commandant Landstrijdkrachten

Het bataljon was aanwezig met troepen en het vaandel op het afscheid van luitenant-generaal Bertholee en het aantreden van luitenant-generaal de Kruif op 25 oktober in 't Harde.

Irene te Velde

Op 08 november stonden er weer meer dan 50 aspirant Fuseliers te trappelen om te mogen deelnemen aan Irene te Velde. Na een lange dag van lessen en testen over tradities en vormen en gebruiken binnen het regiment, waarbij ook de fysieke prikkels niet geschuwd zijn, konden zij vol trots hun rode padje verwisselen voor het oranje blauwe padje.

Bronzen medaille sgt1 ten Barge

Op 10 november heeft de sgt1 ten Barge zijn bronze medaille voor eerlijke, langdurige en trouwe dienst uitgereikt gekregen door commandant B-cie kapitein Spiertz. De sgt1 ten Barge is van het dienstvak Technische Dienst en is de sergeant onderhouds diagnosticus van de B-cie. Na de ceremonie bij de B-cie volgde er nog een receptie waar de sgt1 ten Barge nog eens extra in het zonnetje gezet werd.

VERKENNERS OP PATROUILLE, RAMMEN MET DIE ZEIS!

Tekst Elnt D.B. Ferwerda, PC 17 VERKPEL

De *Cambrian Patrol* staat bekend als één van de zwaarste oefeningen op groepsniveau ter wereld. De lange voetverplaatsingen, het ruige terrein en het onvoorspelbare klimaat van de *Brecon Beacons* doen een groot beroep op het fysieke en mentale vermogen van de teams. Traditioneel kent de wedstrijd dan ook veel uitvallers. Verkenners van 17 Pantserinfanteriebataljon wisten de Nederlandse eer echter hoog te houden en namen brons mee naar huis.

In een donker hutje in een klein dorpje meld ik me om 06:00 op een druilerige dinsdag ochtend met een patrouille van 8 man bij het eerste contactpunt. Een sergeant van het Britse leger geeft me een aantal kaarten en een coördinaat van het bataljonsverzamelgebied waar ik contact moet leggen om mijn patrouille orders te krijgen. Hier aangekomen wordt de uitrusting van de patrouille geïnspecteerd en krijg ik mijn orders voor die komende 48 uur. De orders zijn simpel:

1. Infiltreer
2. Voer een object verkenning uit
3. Maak een patrouille rapport
4. 17 uur na start opdracht melden bij een verzamelgebied van bevriende troepen
5. Houd rekening met vervolg opdrachten

Na het maken van een grote maquette door de patrouille en het uitgeven van het patrouille bevel worden we met een busje naar ons drop off point gebracht. Snel stijgen we uit en maken een 360 beveiliging om de voorste verkenners en mezelf de kans te geven om te oriënteren. Na 5 kilometer door de heuvels van Wales genavigeerd te hebben, komen we in zwaar moeras gebied. Om de zoveel meter vallen patrouille leden op de grond of zakken ze weg tot hun middel in de modderige ondergrond. Na 6 uur deze ellende doorstaan te hebben, komen we op harde paden en lopen we zeer spoedig naar het te verkennen doel. Met 4 man van de patrouille besluiten we het doel vanuit zuid zijde en proberen onder de dekking van de duisternis zo dicht mogelijk te naderen. Na een paar zoekslagen met onze nachtzicht middelen onderkennen we 2 pantservoertuigen naast een groot huis. Door de afstand en het minimale restlicht kunnen we niet waarnemen wat voor type voertuigen het zijn dus er wordt ondanks de hondenpatrouille besloten om dichterbij te komen. Na een behoorlijk sluipgang sta ik naast de voertui-

gen en tot mijn verrassing blijken het 2 opblaasbare BMP-1 voertuigen te zijn. Precies op dit moment besluit de vijand zijn patrouille gang rond het object te verleggen naar de 2 voertuigen. Doodstil lig ik met mijn voorste verkenners op de grond in het hoge gras en we zien dat de vijand ons passeert op 2 meter afstand. Gelukkig niet onderkend en de vijandelijke patrouille verdwijnt waardoor we terug kunnen keren met goede informatie over het doel. Na een paar keer door een rivier doorwaad te zijn, arriveren we in een schuilbivak waar we onszelf kunnen verzorgen en het patrouille rapport kunnen schrijven. Snel nog wat slaap kunnen pakken en na 17 uur melden

we ons bij het verzamelgebied van de bevriende neveneenheid. Dit blijkt een zootje ongeregeld te zijn van strijders met een laag moraal die zich verzameld hebben rond een paar kampvuurtjes en enkele afgetakelde voertuigen. Hier lever ik het patrouille rapport in en krijgen we onze vervolg opdracht. De opdracht luidde als volgt:

1. Steek het reservoir over via de brug
2. Voer een tweede object verkenning uit
3. Leg contact met een bevriende partizaan en verzamel informatie
4. Verplaats naar het helikopter pick up point om afgevoerd te worden naar eigen troepen

Maar dan staat daar onze teammanager kapitein Wessels die slecht nieuws voor ons heeft. Een van de patrouille leden moet vanwege een ernstig ongeval thuis uit de oefening en direct naar huis waardoor we door moeten met 7 man en de kans op een medaille verkeken is. Er wordt ons verzekerd dat onze maat zo snel mogelijk naar huis gaat en wij besluiten voor hem om onze schouders er onder te zetten om alsnog voor het beste resultaat te gaan. Rammen met die zeis dus!

Na een snelle verplaatsing te voet komen we aan bij de brug. Deze blijkt vernietigd te zijn waardoor

we gedwongen zijn een drijfpakket te maken en het reservoir over te zwemmen. Vervolgens verplaatsen we verder en voeren een snelle verkenning uit van het tweede doel. Door het daglicht hebben we goed zicht en onderkennen dat het gaat om een verbindingstation van de vijand. De informatie wordt genoteerd en we vertrekken richting de partizaan. Hier blijkt het te gaan om een voormalige kolonel van de bevriende strijdende beweging. Hij heeft echter een tijd geen vitamines gegeten waardoor hij overkomt alsof hij net terug is van een donderdagnacht Stratumseind. Toch geeft hij waardevolle informatie over locaties van de vijand en laat hij een aantal gevonden wapens zien van een onbekende partij. Na hem bedankt te hebben voor zijn medewerking maken we een steile klim richting de helikopterlandingsplaats. Hier aangekomen klinkt er een luide explosie en is er in een bosrand veel rook en vuur te zien. Helaas blijkt onze helikopter neergestort te zijn en moeten we een gewonde en 6 doden zo snel mogelijk uit het wrak halen en naar een andere landingsplaats brengen 500 meter verderop. De patrouille medic gaat aan de slag en weet de gewonde te stabiliseren en gereed te maken voor transport. De beste man mist namelijk zijn rechter onderbeen en leuk detail hierbij is dat deze persoon zijn been ook **echt** mist. Erg realistisch gespeeld dus. Nadat de afvoer geslaagd is, wacht ons door het uitblijven van verdere heli-

koptersteun een flinke exfiltratie te voet naar eigen gebied. Met inmiddels lichtelijk vermoeide voeten lopen we met een goed tempo naar eigen gebied waar we opgevangen worden door wederom de bevriende strijdende groepering. Er blijken allerlei calamiteiten te zijn bij een base verderop waar we met een voertuig heen gebracht worden. Er blijken 2 vijanden krijgsgevangen genomen te zijn door hen maar worden inhumain en niet volgens het oorlogsrecht behandeld waardoor wij moeten ingrijpen om ze op een correcte manier detainee te maken en af te voeren. Na dit gedaan te hebben zijn er verderop meer problemen die opgelost dienen te worden. Het blijkt dat drie vijandige strijders ontkomen zijn aan een aanval van de bevriende strijders en zich ophouden in een paar huizen. Aan ons de taak om deze

vijand uit te schakelen. Met vuur en beweging zetten we de aanval in en met scherpe munitie schiet een GPMG langs en over ons heen om het zo realistisch mogelijk te maken. De lichtspoor munitie zoekt om ons heen en we weten de strijders snel te neutraliseren. Na deze uitvoering speedmarchen we meteen 1 km weg om naar het volgende onbekende punt te komen. Hier wordt ik aangewezen als gewonde en moet de patrouille onder leiding van mijn plaatsvervanger mij meenemen op een brancard. Dit gedaan hebbende worden we opgesloten in een gebouw waar onze uitrusting weer gecontroleerd wordt en waar we gedebriefd worden in een heerlijk warme ruimte. Al vechtend tegen de slaap vertellen we alles wat we weten en er wordt gekeken of iedereen in de patrouille precies weet waar, wat en wanneer gebeurd is. Hierbij blijkt de hele patrouille goed opgelet te hebben en worden we verder door gestuurd naar het punt waar we onze vervolg opdracht zouden gaan krijgen. Hier bleek echter de oefening afgelopen te zijn en konden we gaan genieten van een welverdiende nachtrust.

De dag erna krijgen we op de prijsuitreiking te horen dat we alsnog een bronzen medaille behaald hebben en ondanks dat we weten dat goud zeker te halen was, mogen we blij zijn met deze prestatie gezien de omstandigheden!

ALS TANKER BIJ EEN INFANTERIEBATALJON

*Door Elnt der Cavalerie, R.E. Mulder
Regiment Huzaren van Sytzama*

Sinds augustus 2011 ben ik bij de C- 'beren' Compagnie geplaatst. Oorspronkelijk was ik Pelotonscommandant bij 11 Tankbataljon. Echter, de politiek heeft besloten de Leopard tanks weg te doen, wat betekende dat ik deze mocht inleveren en mijn personeel aan een nieuwe baan mocht helpen. Gelukkig hebben veel Huzaren een goede plek kunnen vinden als voertuigbemanning bij het 17^e. Voor officieren is de overstap echter minder gemakkelijk, maar op basis van een tijdelijke tewerkstelling kon ik terecht bij de C-'beren'Cie. Ik had het geluk dat eenheid 4 tijdelijk zonder pelotonscommandant zou komen te zitten, waardoor ik deze kon waarnemen totdat een nieuwe luitenant zijn opleiding tot pelotonscom-

mandant pantserinfanterie voltooid had. Hierdoor werd ik toevallig weer commandant van een aantal van mijn overgestapte Huzaren.

Omdat ik nog steeds Cavalerist ben, betekende dat wel dat ik met mijn zwarte baret voor het peloton zou staan. Geheel tegen mijn verwachtingen in werd dit snel en goed geaccepteerd door het peloton, natuurlijk op een enkele grap over mijn baretkleur en tankloze eenheid na dan. In deze periode heb ik veel geleerd over de werkwijze van een Infanteriepeloton. Niet alleen van de mede-pelotonscommandanten maar ook van de sergeanten leer je snel de werkwijze bij de Infanterie. Deze werkwijze verschilt overigens niet veel van een tankeenheid. Bij de Cavalerie zijn de pelotons alleen wat kleiner en daarmee ook de verhoudingen tussen manschappen en kader.

Momenteel ben ik alweer afgelost door de nieuwe pc en neem ik nu een aantal taken waar van de opleidingsfunctionaris van de Cie. Deze wordt normaal bekleed door een sergeant-majoor maar is tijdelijk vacant. Dit geeft mij de mogelijkheid om mijzelf toch nuttig te maken voor de Cie en tevens creëer ik voor mijzelf nieuwe leermomenten door bijvoorbeeld een oefening OVG (optreden verstedelijkt gebied) te organiseren.

Sinds mijn plaatsing bij dit Bataljon zijn mij een aantal zaken opgevallen. Ten eerste zijn de manschappen fysiek sterk en erg gemotiveerd. Ze zijn ook trots om Fuselier te zijn. Ten tweede heerst er een open houding en gemoedelijke sfeer. Dat maakt het voor een buitenstaander zoals mijzelf gemakkelijk om zich snel 'thuis' te voelen. Datzelfde geluid hoor ik ook van de Huzaren die nu Fuselier zijn geworden. Tot slot denk ik dat het 17^e Pantser Infanterie Bataljon een eenheid is om trots op te zijn. Daarom draag ik ook met trots het Prinses Irene borstembleem.

SCHIETWEEK HALTERN 17 PIB GFPI A'TIJGER'CIE

Tekst: Tlnt V Kant Commandant 3 Painfpel A'Tijger'Cie

In de week van 10 tot 14 oktober jl kreeg de Acie de mogelijkheid om een schietprogramma uit te voeren in het voor de meesten onbekende schietterrein van Haltern (Am See) (DEU). Door de beperkte mogelijkheden op het ISK te Har-skamp en de drukte in Bergen werd er door de Acie uitgeweken naar bovengenoemde locatie, hetgeen een verstandige keus bleek!

Een aantal factoren van invloed voor de keuze van Haltern waren:

Korte reistijd

Vanuit Oirschot een kleine 2 uur. Dit in tegenstelling tot de ruime 6 uur naar Bergen/Munster

Goede mogelijkheden LFX niveau 2 en 3

Uitdagend terrein met diverse mogelijkheden, vooral voor het niveau 2!

Goede infrastructuur voor de eenheden

Harde infra in de vorm van FAB's, groot genoeg om een Compagnie kwijt te kunnen. Daarnaast kan men in de directe omgeving prima voorbereidingen treffen zoals het droog oefenen van de schietoefeningen.

Zowel offensieve als defensieve mogelijkheden

De groepen van de Acie hebben zowel gevochten vanuit opstellingen in een vertragend gevecht alsmede uitvoeren van diverse groep gelegenheidsaanvallen.

De maandag stond voornamelijk in het teken van de heen verplaatsing, legeren op Kamp Lavesum en het droog oefenen van diverse contactdrills. Ook op commandovoering werden de groepscom-mandanten getraind, zij konden in de avond het OAT-DOEM loslaten op de diverse opdrachten en zich zo

voor bereiden op een enerverende volgende dag. Na een stevig ontbijt op dinsdagmorgen werden de diverse pelotons naar de banen verplaatst. Daar werd nog wat tijd ingeruimd voor een korte verkenning, aanvullende bevelsuitgifte en aansluitend het uitvoeren van de opdracht. Afhankelijk van de mogelijkheden op de baan konden de geweergroepen diverse malen vanuit verschillende posities de groepsgelegenheidsaanval

uitvoeren en werden hier na korte evaluaties ook weer voldoende leermomenten uitgehaald.

De woensdag stond weer volledig in het teken van diverse acties op de verschillende banen, tevens werd er tijd ingeruimd voor (statisch) schieten bij verminderd zicht.

's Avonds was er tijd voor wat ontspanning in de vorm van de wedstrijd Oranje-Zweden.

Oranje wist helaas niet te scoren en raak te schieten, iets wat onze groepen op de donderdag een stuk beter deden!

Donderdag werden de laatste oefeningen geschoten en werd het geheel afgesloten met een social in de vorm van een BBQ en een (Duits) biertje.

Het 3e peloton van de Acie werd de laatste schietdag nog geprikkeld met een verplaatsing te voet door het grillige terrein in Haltern, dit in de vorm van

een snelmars, brandrace en geforceerd marsen.

Ook deze inspanning wisten zij met succes uit te voeren en het eerste biertje voor hen was dan ook uit de zak van een tevreden pelotonscommandant.

Niet alleen fysiek werd men geprikkeld, ook de 72 uur pauseloze regen was van invloed op de kerels. Voor de groep-scommandanten dus extra zaak om het personeel inzetbaar te houden en te zorgen dat de mannen de juiste koud/natweer drills toe passen.

Ondanks de weersomstandigheden kijken wij terug op een geslaagde week, met prima resultaten en een ervaring rijker in een uitstekend oefenterrein!

boekenkast

Child of the 20th Century

De memoires van Brigademan Abbie Lipschutz

“I am a voyeur of Life. A peeping Tom. I stand in the corner observing, as a child., wondering with open mouth about the strange and surprising things those adults around me are doing, recalling the astounding acts of the generations that have passed on, watching those of my own generation who are still around and those of their children and grandchildren in Israel who have moved eons away from the old roots in the shetl.”

Het is de introductie van een bijzonder (Engelstalig) boek dat oud-Brigademan Abbie Lipschutz uit Houston, Texas, USA in eigen beheer heeft uitgegeven. Hij was een kibbutznik in Palestina in de vroege jaren veertig van de vorige eeuw, een veteraan van de Prinses Irene Brigade en vrijwilliger in Israel's Onafhankelijksoorlog (1948-1949).

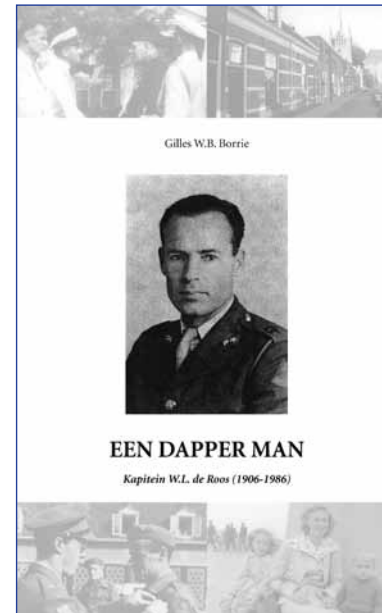
Meer dan vijftig jaar verdiende hij zijn brood als diamanthandelaar en trok door het zuiden van de Verenigde Staten.

Een kleurrijk en bijzonder mens getuigt van zijn leven dat inmiddels al meer dan negentig jaar duurt. Het levert een bijzonder boek op dat zeker de moeite waard is te lezen. Zijn Brigadeverhalen leveren stof voor enkele hoofdstukken maar het verhaal van zijn leven plaatst die periode in het juiste perspectief.

De uitgave van zijn boek getuigt ook van zijn handelsgeest. Het is een eigen uitgave, te bestellen via www.abbielipschutz.com. “Money Back Guarantee if not satisfied”, waar koop je een boek onder een dergelijke garantie?

Een dapper man

Kap W.L. de Roos (1906 – 1986)

Een bijzonder boekje over kapitein Willem de Roos, officier bij de Irene Brigade en onderscheiden met de Militaire Willemorde der 4e klasse. Het is een biografie, geschreven door Gilles W.B. Borrie, oorlogsvrijwilliger bij de Brigade, oud-burgemeester (o.a. van Eindhoven) en historicus.

Borrie gaf al eerder (in eigen beheer) deze beknopte biografie uit en verstrekte deze aan de oud-Brigadeleden tijdens de reunie in juni 2010. Nu presenteert hij de tweede en uitgebreide uitgave. Uitgebreid, want in deze uitgave kon de historicus eindelijk de belangrijke vraag beantwoorden: waar en door wie is de MWO aan de Roos toegekend? Het bleek lastig onderzoekswerk te zijn en niemand leek het antwoord te weten. Uiteindelijk werd het antwoord toch gevonden en dat was voor de historicus voldoende reden voor een tweede uitgave. Het verhaal is nu immers compleet.

Het boekje van 44 pagina's, met een aantal bijzonder foto's, geeft een beeld van het avontuurlijke leven van een dapper man en enige MWO-drager van de Prinses Irene Brigade en het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Het

zal kosteloos worden uitgereikt aan deelnemers aan de reunie van de Vereniging van Oud-strijders van de Kon. Ned. Brigade Prinses Irene in mei 2012. Andere belangstellenden kunnen het bij de auteur aanvragen: Dr. G.W.B. Borrie, Van Hogendorplaan 1, 5631AJ Eindhoven.

Task Force Uruzgan

Waargebeurde verhalen van onze soldaten

Onder redactie van Noel van Bommel

ISBN 978 90 290 86981 uitgeverij Meulenhoff

Twintigduizend militairen voerden de afgelopen vier jaar een gevaarlijke missie uit als lid van de Task Force Uruzgan. Of ze nu als vrachtwagenchauffeur de kampen bevoorraadden of als vlieger op de knop weapons release drukten: hun ervaringen zijn uniek.

In Taskforce Uruzgan komen de militairen zelf aan het woord. Ze schreven hun persoonlijke verhalen op, onder begeleiding van Arnon Grunberg. Het leverde verhalen op die zeldzaam zijn in de Nederlandse literatuur. Deze schrijvende militairen bliezen een befaamd literair genre, berichten van het front, nieuw leven in.

Het is een geweldige bundel met verhalen die gemakkelijk lezen: spannend, ontroerend, openhartig. Ze geven een heel divers beeld van het werk in het

“Afhansaanse zand”; van en door militairen in allerlei functies, van kolonel tot soldaat; van vlieger tot muzikant.

We kunnen het boek van harte aanbevelen, zowel voor wat betreft de inhoud als ook voor de vormgeving: op de voorzijde is een mouw in dessertpak te zien, voorzien van het bandje PRINSES IRENE en het bekende oranje-blauwe koord! Helemaal goed dus en een must voor de boekenkast van iedere Fuselier.

Vaandeldrager nummer 100

1985

